ISSN 0132-4462
1988 ТРАВЕНЬ № 9

Перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Федю, а де ж графік прискорення?!

Зі святом!

Оновлення — по всій окрузі!
Розвіялись зимові сни...
Із Першотравнем, любі друзі!
Зі святом Праці та Весни!..

Весна — прекрасна! Що й казати!
То — пісня, сонце, солов'ї
Та усілякі рути-м'яти...
Усі ми любимо її.

І це, звичайно, пречудово.
Але у ці святкові дні
Хотілося б сказати слово
Во славу не лише весні...

Ні, я, дозвольте доповісти
(Та ще й запевнити при цім),
Не пнусь пролізти в моралісти
Чи в самозвані мудреці.

Але (із міркувань найкращих)
Не зайве — нагадать отут.
Що свято це — людей т р у д я щ и х,
Ним — ушановується Т р у д!

А то за шквалами овацій,
Було, й призабували ми,
Що Першотравень — свято Праці,
Яка і робить нас — Людьми!..

Аплодувать і я не проти.
Але (погодитеся ж ви!)
Вже час — меткіше до роботи
Закачувати рукави,

Гуртом — завзято і затято
Бороти усіляке зло,
Вершить задумане,
щоб свято —
На н а ш і й вулиці було!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

«Два роки тому Снятинська меблева фабрика, що на Івано-Франківщині, відвантажила нам для продажу населенню шістдесят сім наборів меблів «Електра-8». А фурнітуринки — петель, гвинтиків, шурупчиків і тому подібного — ані грама. Згодом, правда, після тривалого листування надіслали нам дещицю... накладною платою. Довелося викласти за чужі гріхи 180 карбованців. Та біда в тім, що дещиці вистачило лише на двадцять сім наборів, а решта досі припадає пилом на складі. Що з ними робити?

Л. КРАВЕЦЬ,
завскладом військторгу.

м. Первомайськ
Миколаївської області».

— Радимо відправити оті сорок комплектів меблів на домашню адресу директора фабрики. Звичайно ж — накладною платою.

«Голова нашої Петрашівської сільської Ради М. Н. Приступа повідомив в інтерв'ю «З турботою про село», опублікованому в райгазеті «Сільські новини», що висипано жорствою сільську вулицю «руської сотні» (так ми називаємо куток села). Насправді ж дорога залишається у поганому стані. Навіщо ж видавати бажане за дійсне?

ЖИТЕЛІ СЕЛА.

Віньковецький район
Хмельницької області».

— З тієї простої причини, що давати інтерв'ю про турботу легше, ніж турбуватися.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

МЕТЕОРОЛОГІЯ НА СЛУЖБІ КУЛЬТУРИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Уже багато років при клубі села Топільське Рожнятівського району діє метеорологічна станція. Засновано її з метою передбачення всіх можливих процесів, що відбуваються в атмосфері.

— А нам інакше й не можна,— пояснили працівники станції кореспондентові ТАП. — Оскільки приміщення клубу вже давно вважається аварійним. Отож, перед кожним культурним заходом нам доводиться складати прогноз погоди. Аби ніякий раптовий вітер не розвалив ветхі стіни клубу і не загасив вогнище сільської культури.

ШИРОКИЙ СВІТ ЗАХОПЛЕНЬ

Наш кіровоградський кореспондент повідомляє: кожен другий житель села Івано-Благодатне Кіровоградського району володіє телепатичними здібностями, співає, танцює, купається в ополонці.

— А що нам залишається робити,— пояснюють вони,— якщо вже багато років правління колгоспу імені Дзержинського не спроможеться збудувати лазню, сільські телефони не працюють, а клуб завжди замкнений і про нові кінофільми ми дізнаємося лише з газет та журналів. Отож і приймаємо ванни у річці, незважаючи на пори року, викликаємо лікаря за допомогою телепатії, а танцюючи і співаючи, самі себе розважаємо.

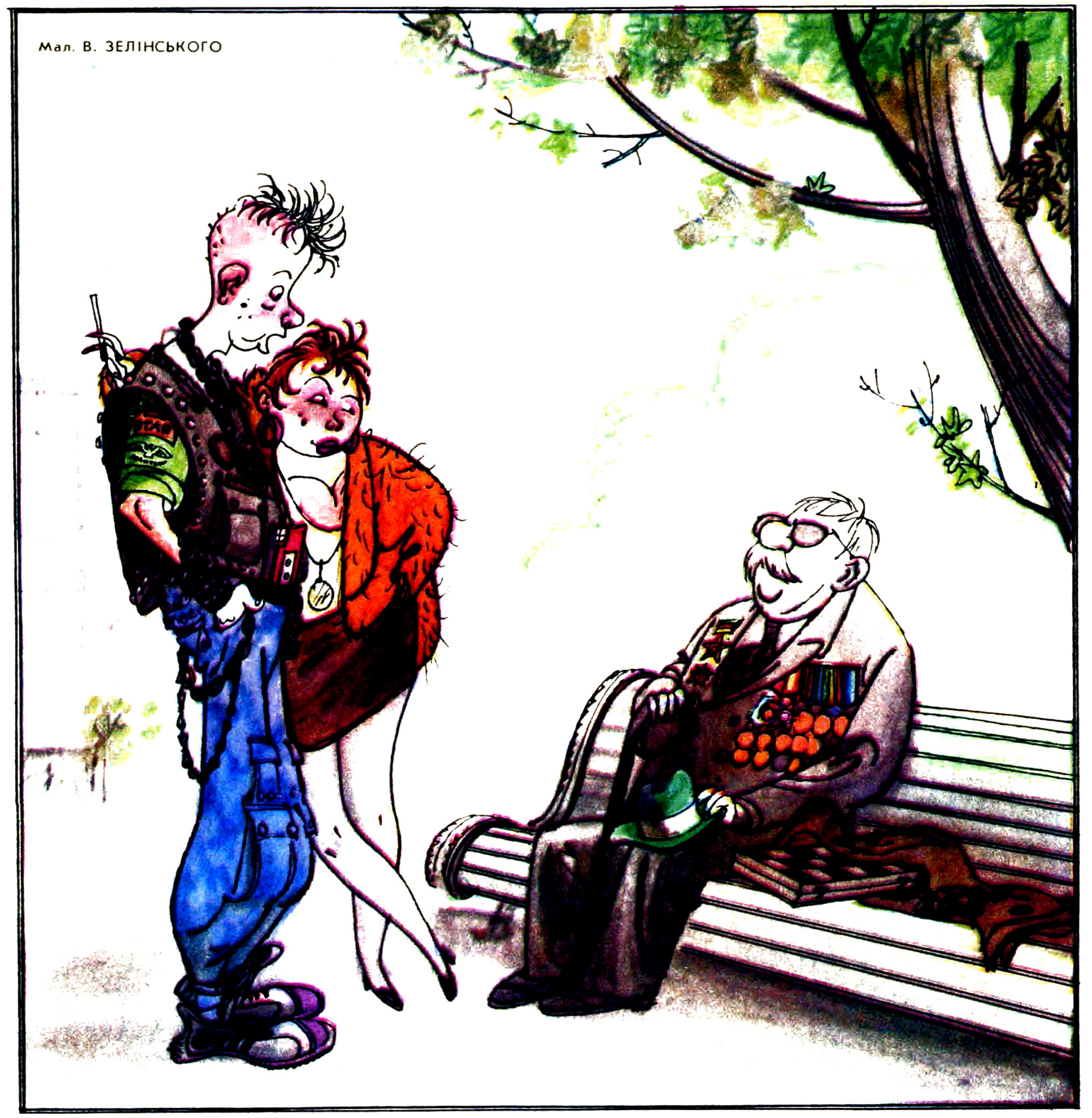

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Видно, старий пів-Європи пройшов, а ми з тобою загранки ще й не бачили.

І наче ніхто не проти...

Зодчі, які колись зводили старовинний Львів, своє діло знали. Недарма й нині гості міста не перестають милуватися і захоплюватися його архітектурою. Гарно працювали ті зодчі, тільки от без необхідної перспективи на майбутнє: не передбачили, зокрема, що у вісімдесятих роках двадцятого сторіччя Львовом гасатиме така сила автомашин. Через те давні архітектори необачно економили на ширині вулиць. А в результаті їхньої недалекоглядності тепер ото з'їдуться кілька автомобілів на тій вулиці і роз'їхатися не можуть. Спересердя водії починають сигналити й газувати, що відразу підвищує максимально припустиму кількість децибелів і припустиму насиченість міської атмосфери окисом вуглецю.

Оскільки описана ситуація стала все частіше виникати не лише в таких вузьковуличних містах, як Львів, а й у просторіших, то на загазованість міських вулиць кінець-кінцем таки звернули увагу. І почали шукати виходу.

Не хочу хвалитися, але я особисто вже давно помітив, що після тролейбуса чи трамвая повітря залишається чистішим, аніж після автобуса чи автомобіля. І додумався, що якби повсюдно замінити хоча б вантажні машини електрокарами, то це відчутно очистило б довколишню атмосферу.

Мою ідею визнали слушною. Однак свого відкриття я не запатентував, бо така сама ідея, як випадково з'ясувалося, задовго до мене спала на думку ще кільком мільйонам людей. Заковика лише в тім, що заміна автотранспорту електричним потребує дуже багато часу, а вихід зі скрути треба було знайти вже зараз. Тому пошуки тривали. А коли шукають, то знаходять. Ну, нехай не панацею, бо з панацеями останнім часом намітився дефіцит, а все ж певне полегшення таки знайшли: вчені люди зауважили, що якби бодай вантажний автотранспорт перевести із бензину на газ, то це також дало б неабиякий екологічний ефект. Бо, зокрема, вміст окису вуглецю у відпрацьованих газах автомашин, які працюють на метані, вдвічі-втричі менший, ніж машин, котрі працюють на бензині. До того ж природний газ удвоє дешевший за бензин. І витрати масел тут менші. І моторесурс двигуна збільшується.

Як мовиться, вигоди з усіх боків.

Що ж потрібно для цього в усіх відношеннях корисного переходу з бензину на метан? Сущі дрібниці, виявляється. По-перше, потрібні машини, обладнані для роботи на природному газі, по-друге — автогазонаповнювальні компресорні станції (по-простому кажучи — АГНКС), де можна заправити машину газом, а по-третє, потрібне бажання відповідних господарників клопотатися цим ділом.

І от у цій усебічно вигідній справі намітився м а й ж е п о в н и й а ж у р. Автомобільні заводи почали випускати й надсилати автопідприємствам автомашини, пристосовані для газового палива. Це по-перше. А по-друге, виробниче об'єднання «Львівтрансгаз» ввело в дію чотири АГНКС — дві у Львові, одну — в Тернополі, одну — в Стрії. (Щойно почала працювати і АГНКС у Ровно). А щодо третього, тобто бажання господарників, то тут і казати нічого: зберіть їх і запитайте, як вони ставляться до автомашин на стисненому газі — усі піднесуть руки «за». Проти ані одного не буде. І тих, безхребетних, що утрималися,— також не побачите. Повна одностайність.

Чому ж, питається, за таких сприятливих обставин ми на сьогоднішній день маємо лише «майже ажур», а не повний? А ось чому.

Проектної потужності — 500 заправок на добу — з чотирьох діючих заправних станцій сягла лише одна. Три інші могли б щодоби заправляти газом принаймні ще додатково 800 машин і відповідно зберегти 80 тонн бензину А-76.

Чому ж не заправляють? А тому, що в обслуговуваному регіоні поки що малувато тих газобалонних машин. Крім того, часто-густо й переобладнані машини, на жаль, газують не на газі, а на бензині. Чому, питається? Інколи тому, що та машина через чиюсь нерозпорядливість потрапила в автогосподарство, надто віддалене від АГНКС, в іншому разі спеціалізований газовоз несвоєчасно пальне доставив, у третьому — через нераціональний, недбало визначений маршрут перевезень, у четвертому... Одне слово, як часто буває в подібних ситуаціях, на що, на що, а на «об'єктивні причини» дефіциту нема. А в результаті за рік автогосподарствами області неправомірно спалено зверх належного 300 тисяч літрів бензину. І на вартість перевезень наклалося майже сорок тисяч карбованців.

Коли газобалонні машини потрапляють у господарства, далеченькі від АГНКС і пунктів технічного обслуговування, ремонтувати й заправляти їх відтарабанюють аж до Львова. Через це, приміром, у Червоноградському АТП-24664 за дев'ять місяців перевитратили понад п'ять тисяч літрів бензину, у Самбірському АТП-24667 — понад дев'ять тисяч. Взірець нехлюйсько-наплювацького ставлення до використання газобалонних машин показали керівники Львівського виробничого управління водоканалізаційного господарства: досягли перевитрати чотирнадцяти тисяч літрів бензину.

Та як би там не було, а час диктує своє: кількість газобалонних машин на вулицях та шляхах-дорогах буде неухильно зростати. А це, як підказує логіка і засвідчує досвід, означає, що відповідно й більше їх із ладу виходитиме. Зокрема — балонів. Тимто давно вже порушено питання про будівництво у Львові пункту періодичного огляду балонів для стисненого газу. Питання, повторюю, давно порушено. І воно й досі стоїть. Обома ногами. Міцно.

А пункту — нема.

Ну, припустимо, питання зрушить із місця — буде та станція. Але ж тут одразу інше питання постає: треба, щоб на тому пункті було що оглядати. Тобто, щоб були газові балони. А їх відчувається брак. Державне виробниче об'єднання «Львівавтотранс» на своїй станції техобслуговування за два роки переобладнало понад 400 машин для роботи на метані. І могло б переобладнати більше, якби мало більше балонів. А промисловість їх не дає.

У пресі вже звучала думка про те, що краще було б, якби весь ланцюжок «газобалонні машини — технічне обслуговування — заправні станції» був у одних руках, а не в різних. Можливо, і краще. Але, як на мене, то головне, щоб у цьому ланцюжку були усі ланки. І обов'язково — надійної міцності...

Коли, пригадуєте, голосувалося за газобалонні машини, то не було жодного проти. А от у приватних і напівприватних розмовах доводиться чути, що ті машини не такий уже й мед, не така вже цяця, щоб їх аж так розхвалювати. Бо, бачте, їх вантажопідйомність, вважай, на півтонни нижча, і середній холостий пробіг збільшується, і двигуни, особливо в зимовий період, важче запускаються, що прискорює знос акумуляторних батарей тощо. От якби, мовляв, газобалонні машини не мали цих вад, тоді б ми за них — обома руками. А поки що, виходить — лише однією. З оглядкою тобто.

Це дещо нагадує позицію старого холостяка. Чому він, питається, не жениться? Гадаєте, з принципу? Нічого подібного! У принципі він — за одруження. Але за умови, що дружина обов'язково повинна бути і вродливою, і розумною, і доброю, і чемною, і вихованою, і хазяйновитою, і порядною, і мати ще безліч чеснот. Але ж усі ці риси, на жаль, мало коли поєднуються в одній жінці. Розумна не завжди буває хазяйновитою, вродлива — не завжди порядною.

Однак переважна більшість представників сильної статі із цим мириться, іде на компроміс і таки одружується.

От і автомобілістам, гадаю, також слід іти на компроміс, не чекаючи ідеалу. Хоч вірити в нього — треба...

У державному виробничому об'єднанні «Львівавтотранс» підрахували, що при переведенні машин із бензину на газ одержано невелику економію — лише 92 карбованці на один автомобіль за рік. (В інших областях економія ще менша, а подекуди є навіть збитки). Але ясно, що коли мережа АГНКС і пунктів техобслуговування розшириться, а отже, і холості пробіги зменшаться, то й економія зросте.

Та навіть при малій грошовій економії не слід забувати, що газ економить дефіцитне рідке паливо, зокрема — бензин. А саме через брак бензину позавчора не змогли привезти в колгосп на якісь там роботи групу науковців, а група членів того ж колгоспу не змогла приїхати у Львів; учора ж я сам ніяк не міг спіймати таксі і запізнився на чергову нараду, присвячену питанням прискорення технічного прогресу і охорони навколишнього середовища, а сьогодні мій сусіда не дочекався машини «швидкої допомоги».

І — головне! — не треба забувати, що чим більше буде газобалонних машин, тим менше в атмосфері буде окису вуглецю. Тоді мій сусіда, можливо, й не викликатиме «швидкої допомоги».

Отож і я, і мій сусід, і навіть науковці, які не змогли допомогти колгоспові, і колгоспники, які не змогли побазарювати у Львові,— усі ми обома руками за швидку газифікацію вантажних машин.

Та й ті, кому належить цим клопотатися, теж — «за». Ніхто (принаймні — теоретично) не проти...

О. КРУКОВЕЦЬ.

БОРОТЬБА ІЗ-ЗА РОГУ

Відразу хочу попередити: я терпіти не можу любителів поживитися за державний кошт, усіма фібрами душі ненавиджу тих, хто норовить засунути лапу в кишеню покупця, клієнта, пацієнта, ну, а вже на хабарників та інших порушників соціалістичної законності таку лють в душі ношу, що не доведи господи. Однак, незважаючи на все це, запрошення мелітопольських міської і районної прокуратур об'єднати зусилля в боротьбі з цією братією я зустрів без ентузіазму. Більше того, на душі, в якій, повторюю, давно прописалася лють до нечистих на руку, стало трохи гидкувато. Бо, як довідався я із замітки «Телефон довір'я», опублікованої у місцевій газеті «Серп і молот», продемонструвати свою участь у боротьбі і громадянську зрілість можна легко, просто й безпечно: подзвонити по одному з трьох названих у замітці номерів телефонів і повідомити, хто, на мою думку, хабарник, розкрадач соціалістичної власності чи любитель поживитися.

Дивно воно якось виходить. З одного боку, на всіх перехрестях галасуємо, що анонімки — це зло, і навіть вирішено віднині їх викидати у кошик, а з іншого, наші місцеві прокуратури до цього заохочують? Неважко уявити, як зраділи подібному запрошенню ті, для кого громадянська зрілість і непримиренність обмежуються бажанням насолити сусідові чи потероризувати перевірками колегу по роботі.

Як на мене, благородну справу треба робити благородними методами. Закликаючи боротися за справедливість із-за рогу, нам тим самим демонструють недовір'я. Чи, може, я помиляюся?

М. Ф. З.

м. Мелітополь
Запорізької області.

P. S. Зверніть увагу, шановні перчани: прізвище своє та адресу я вказую. Але, якщо можна, обмежтеся ініціалами. Мало що кому спаде на думку, маючи під рукою аж три «телефони довір'я»...

«ХТО КУДИ, А Я — В МІЛІЦІЮ!» —

каже Валентина Валюніна, збираючись після роботи додому. ЧОМУ?

«Бо моя сім'я,— пише вона,— мабуть, єдина в республіці, яка живе у... міліції. Так-так, саме в міліції за адресою: м. Херсон, вулиця Привокзальна, 1, лінійний відділ внутрішніх справ на транспорті.

Бачте, колись у цьому приміщенні був сімейний гуртожиток відділення залізниці, де мешкало дев'ять родин. Поступово люди виїздили у нові квартири, а звільнені кімнати стала займати міліція. І ось уже три роки тут живе лише моя сім'я. Живе ось як.

Душову, туалет і умивальник у нас забрали і переобладнали під кабінети. Нам же запропонували користуватися «зручностями» спільно з волоцюгами, злодіями та іншими клієнтами міліції. Під дверима весь час ходять люди, шукають той чи той кабінет і дуже дивуються, випадково потрапивши до нашої кімнати. Та ще більший подив викликає моя поява у коридорі в халаті й капцях і з каструлею в руках — позаяк кухня знаходиться через кабінет слідчого. Тут же, в коридорі міліції, доводиться й прати білизну, а сушити її можна лише ночами. Що ж до постійних моторошних криків і лайки доставлених сюди п'яних хуліганів, виття сирени та сигналізації, то, самі розумієте, подібний звуковий супровід аж ніяк не стимулює ні моєї трудової звитяги, ні успішного навчання моїх синів...

І куди тільки я не зверталася — й до завідуючого промислово-транспортним відділом обкому партії т. Межерицького, й до начальника відділення залізниці т. Коваля, й до голови міськвиконкому т. Калінічева,— ніхто не виявляє бажання допомогти нам вирватися з міліції. Цікаво, на якій підставі?

Валентина ВАЛЮНІНА,
працівник Комсомольського райвійськкомату.

м. Херсон».

ВІД ПЕРЦЯ. Підстава більш ніж серйозна, шановна Валентино Дмитрівно. Як мені вдалося точно з'ясувати, у зв'язку з тим, що в республіці й справді більше ніхто не мешкає безпосередньо у наших славних органах внутрішніх справ, місцеві херсонські власті вирішили оголосити вашу квартиру меморіальною. Щоб і сучасники, і їхні діти мали перед собою наочний приклад того, в яких складних умовах подеколи доводилося жити нашим трудівникам і як вони — трудівники — з честю переборювали усі незгоди. Невдовзі до вас у міліцію, шановна Валентино Дмитрівно, почнуть прибувати групи екскурсантів, котрих — я переконаний — ви прийматимете з почуттям усвідомлення покладеної на вас і вашу сім'ю високої місії.

ЗАМКНУТЕ КІЛЬЦЕ

Уже другий рік підряд я перечитую все, що стосується нашого вітчизняного автомобілебудування та порядку продажу автомашин населенню. Перечитую в надії натрапити, врешті-решт, на оголошення, яке б запрошувало власників «Запорожців» здавати свої мікролітражки на АвтоЗАЗ, щоб тут же, так би мовити, не відходячи від каси, одержати навзамін нові.

Та, видно, подібного я не дочекаюся, і мій «Запорожець», який стоїть нерухомо два роки, так і залишиться сідалом для курей. Щоб він ожив, потрібна копійчана, порівняно з усією вартістю автомобіля, дрібничка — поршневі кільця. Але всі власники цієї невибагливої мікролітражки добре знають: скільки існує «Запорожець» — стільки існує винятково гостра проблема кілець.

Дехто вдається до послуг спекулянтів, для яких дефіциту чомусь немає, переплачує їм удвадцятеро більше. За кота в мішку. Бо частенько траплялося, що навколомагазинні бариги підсовували легковірним кустарщину, на якій далеко не заїдеш.

Спробував я легальним шляхом пробитися до заповітного дефіциту. Та де там! І на нашій Бородянській СТО-2, і в обласному виробничому об'єднанні «Київавтотехобслуговування» мені відповіли: кільця виділяємо лише Героям та інвалідам.

Ніхто не проти такої турботи. Але куди податися десяткам тисяч інших власників «Запорожців»? Тим паче, ніде не сказано, що ця машина — ніби разового користування: катайся, поки вона їде, а потім здавай у металобрухт.

Я впевнений, що за стільки років завод міг би, якщо не повністю, то хоч би наполовину, вирішити проблему поршневих кілець. Але поки що спостерігається зворотне. Тому й пропоную: якщо АвтоЗАЗу легше клепати нові мікролітражки, ніж подбати про споживачів його ж продукції, то, може, справді варто запровадити отой порядок, про який я згадував на початку листа.

Скажете, я пропоную нечуване? А хіба чувано, щоб десь, окрім нас, людина викладала трудові заощадження за транспортний засіб і не могла ним користуватися?

П. ЛИТВИНОВ.

с. Копилів
Макарівського району
Київської області.

ЯК МЕНЕ ВЗУЛИ

Кажуть, буцімто служба побуту також почала перебудовуватися, що мірилом якості її роботи буде не стільки процент виконання плану, скільки якнайповніше задоволення потреб кожного трудівника.

Потреба у мене була. Невеличка, правда, може, на якусь десятитисячну процента до плану Зіньківського райпобуткомбінату, турботою якого оточені жителі нашого району. Наділила мене матінка-природа ногами, на які не завжди в магазині взувачку купиш. Що не приміряєш — мале.

А тут якраз весна, підоспіла посівна. Зранку й до вечора босоніж полями не бігатимеш. Отож у березні 1987 року пішов я у райпобуткомбінат туфлі собі замовити. Не якийсь там шик-модерн, а звичайні, робочі, тільки щоб на ноги налізли.

— До травневих свят будете з обновою! — урочисто запевнили мене побутовці, видаючи квитанцію в обмін на гроші.

Почухав я потилицю (посівна ж бо закінчиться), але подумав, що для шевців агростроків не існує, і погодився чекати.

Обнова була готова на місяць пізніше. Приміряв я туфлі, а вони тісні.

— Нічим не можемо допомогти,— сказали мені,— нам з Полтави більших колодок не надсилають. Якщо не погоджуєтеся їх носити, зробимо так: спочатку ми туфлі продамо, а потім повернемо вам гроші.

Навідався у райпобуткомбінат через два тижні. Туфлі ще не продали.

Після кільканадцятого візиту зайшов до директора М. М. Чута. Микола Михайлович уважно мене вислухав, почуте занотував у записничок... і, очевидно, вирішив, що на ввічливому обходженні з клієнтом його перебудова закінчилася. Бо й досі я не маю ні туфлів, ні грошей.

Але річ не в грошах і не в туфлях. Якщо подібне трапилося лише зі мною, то я готовий вибачити таке обслуговування. Проте мені здається, що крізь пару моїх туфлів проглядає система.

І. БОРДЮЧОВ,
головний агроном колгоспу імені Толбухіна.

Зіньківський район
Полтавської області.

„Жив би пишно, їв би смачно, та роботи лячно"

НАРОДНЕ ПРИСЛІВ'Я

Листи читачів про НЕперебудову

ПОХІД НА ЛОДЖІЇ

Організатором цього походу виступив голова Кіровоградського міськвиконкому М. І. Москаленко. Згадавши, що свого часу начебто існувала постанова, яка забороняла склити лоджії, Микола Іванович мобілізував комунальників та правоохоронників, щоб надати елементарному свавіллю вигляду законності, і робота закипіла. Задзвеніло віконне скло на вулицях Волкова, Пацаєва, Маршала Конєва...

Можна подумати, ніби в Кіровограді у плані благоустрою все настільки зразково, що голові міськради нічим зайнятися, окрім лоджій.

Візьмемо хоч би фортецю святої Єлизавети. Це єдина на Україні земляна фортифікаційна споруда, що збереглася до наших днів. Ой як потрібне за нею око та око, бо інакше пропаде історична пам'ятка ні за цапову душу. Хто тут тільки не хазяйнує: і тир ДТСААФ, і кілька організацій, і власники індивідуальних гаражів... Не виключено, що незабаром купи сміття після цих «господарів» переростуть фортечні стіни.

Не завадило б докласти рук до приміщення обласного суду, де колись працювали Марко Кропивницький та Іван Карпенко-Карий, до будинку на Ровенській, 19, де в юні роки мешкав Юрій Яновський. Та й оселя самого Івана Карповича Карпенка-Карого на ладан дише. Розвалюється на очах і Ковалівська (Покровська) церква.

Кажуть, ніби ранньої весни трапилася з Миколою Івановичем оказія. Вирішив він пройтися вулицею Маршала Конєва, щоб прикинути фронт наступних вирішальних битв із лоджіями. Та не зміг. Забув, що асфальтована дорога існує там лише на папері, і без гумових чобіт сюди й потикатися нічого. Але ця біда — не біда. Підсохне — тоді «борці» за благоустрій своє слово скажуть. Адже ламати — не будувати.

С. КОЛЕСНИКОВ.

м. Кіровоград.

ОХ І НАЖАХАЛИ!

Слово — воно, звичайно, зброя. Але й гострим мечем сатири при бажанні можна лише полоскотати п'яти.

Прочитав оце в чернівецькій обласній газеті «Радянська Буковина» дуже інтересний документ. «Свідоцтво на брак» називається. Це ніби така форма подачі матеріалу.

«КОМУ ВИДАНО: керівникам Чернівецького оптово-роздрібного плодоовочевого комбінату.

ЗА ЩО: за незадовільне зберігання картоплі й овочів, закладених на довгостроковий період.

З перевірених у буртах комбінату 48,2 тонни картоплі зогнило 58,2 процента, з 12,6 тонни моркви — 34,2 процента, з 21,2 тонни капусти білокачанної — 62,2 процента.

НА ЯКИЙ ПЕРІОД: виправити становище негайно.

ХТО ВИДАВ: Чернівецький центр стандартизації і метрології.

ДАТА ВИДАЧІ: 17 січня 1988 року».

Уявляю, як нажахалися безіменні «керівники комбінату», прочитавши оце свідоцтво. Подумати тільки: люди погноїли «лише» половину закладеної на довгостроковий період городини, а їх — немов обухом по тім'ячку: негайно виправляйте становище. Гіршої кари годі й вигадати! Адже сьогодні навіть наука не знає, як його бодай одну гнилу картоплину перетворити на свіженьку, наче щойно викопану, а тут двадцять з хвостиком тонн її пропонують «реставрувати». Та ще й тринадцять тонн капусти, чотири з лишком тонни моркви.

Хіба, може, автори цієї рекомендації розраховували, що керівництво комбінату в розпачі побіжить у прокуратуру і почне вимагати: «Звільняйте нас із роботи! Судіть за погноєну працю тисяч людей! Стягніть із нас вартість погубленого! Тільки не змушуйте негайно виправляти становище!»

Особисто я в такий розвиток подій не вірю. І ось чому. Після вищезгаданої публікації мені довелося не раз навідуватися в овочеві магазини. Навіть побіжне ознайомлення з асортиментом та його якістю переконливо свідчить: на чернівецькому овочевому Олімпі панує олімпійський спокій. А чого хвилюватися: поїдять і «незадовільно збережене», якщо нічого іншого немає.

П. БОЙКО,
постійний читач «Перця».

м. Чернівці.

ВІРУС РУЙНУВАННЯ

Хочу поділитися наболілим з приводу замітки «Дилетанти» — проти» Ф. Саса, опублікованої у третьому номері «Перця». В ній, нагадаю, йшлося про долю запорізького острова Хортиця. Точніше, про те, що люди, які іменують себе фахівцями, заходилися «перетворювати» цей святий для всіх історичний заповідник, не знайшовши за потрібне порадитися з громадськістю — або, по-їхньому, дилетантами.

Так от, я — також «дилетант». Мені, наприклад, незрозуміло, чому це після стількох визнань, що свого часу були допущені помилки, які привели до втрати дорогих нам пам'ятників старовини (приміром, Михайлівський собор у Києві), знов і знов вигулькують «професіонали», заражені вірусом руйнування. І не просто вигулькують, а й гарячково втілюють незбагненним чином затверджені проекти, які свідчать, що природі від нас милості чекати нічого. Ледь відбилися від тих «світил» науки, що хотіли річки повернути назад або, принаймні, перекинути їх з півночі на південь, як знайшлися ентузіасти відокремлення Дніпробузького лиману від Чорного моря. А користь від цього яка? Онуки ж нас проклянуть!

Та перетворювачам природи від того — ні холодно, ні жарко. Після них — хоч потоп. Бо за все розплачуватимуться «дилетанти».

М. ОВЧАРУК,
учасник Великої Вітчизняної війни.

м. Київ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

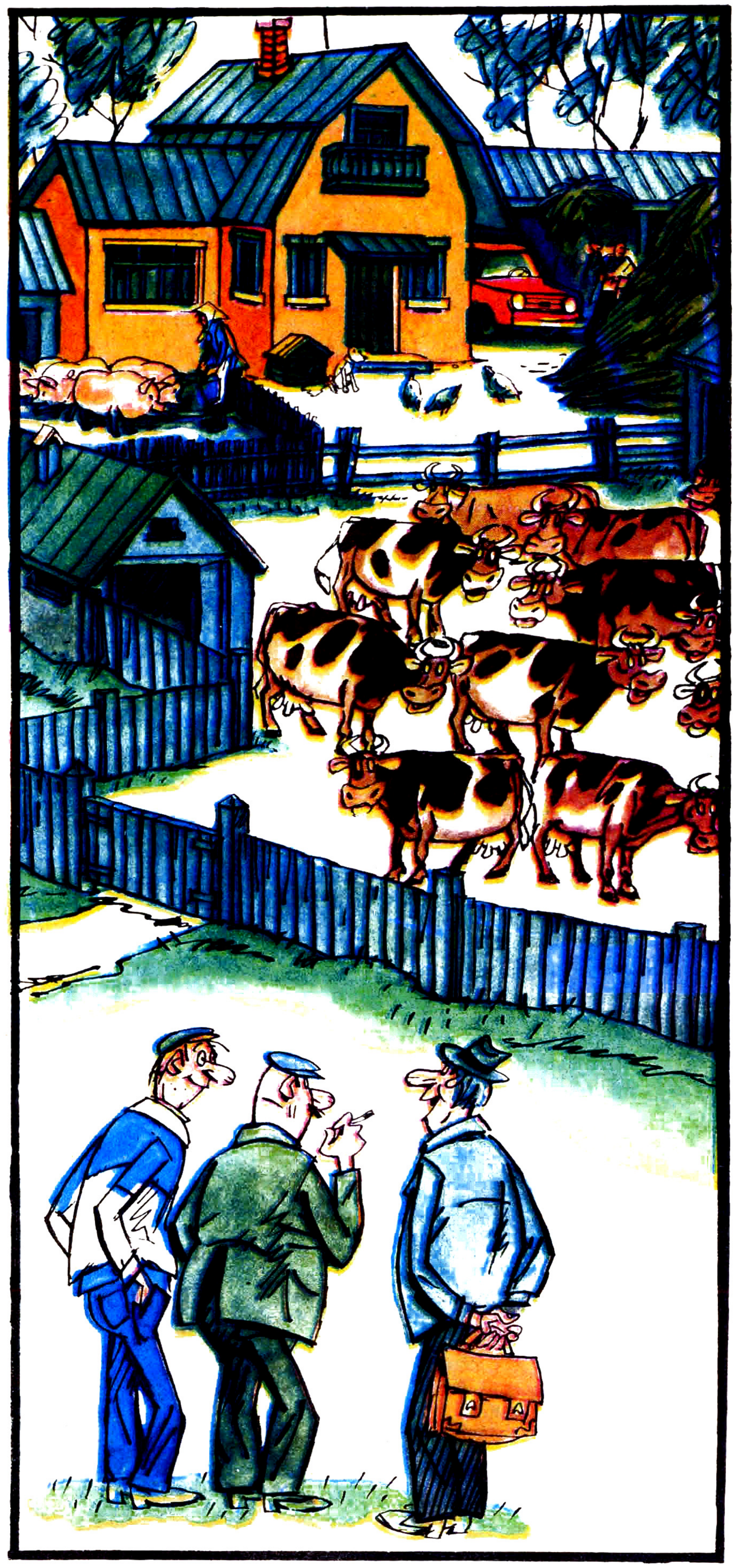

— Ти ба — одна сім'я, а по молоку та м'ясу весь колгосп за пояс запхнула!

— Посадити б їм на шию нашу контору, отоді подивились би...

Чи знаєте ви, що...

...перелітним птахам, чий маршрут пролягає над Житомиром, нема чого переживати за нічліг та відпочинок. На території міської середньої школи № 19 на них, як кажуть, чекає і те, й інше. А служить пернатим за своєрідний готель покинуте вісім років тому напризволяще приміщення, де мали відбуватися заняття з автосправи.

Мал. О. КОХАНА

— Учора спіймав золоту рибку. Так я тобі скажу: нічого в ній смачного!..

Мал. А. ЮНА

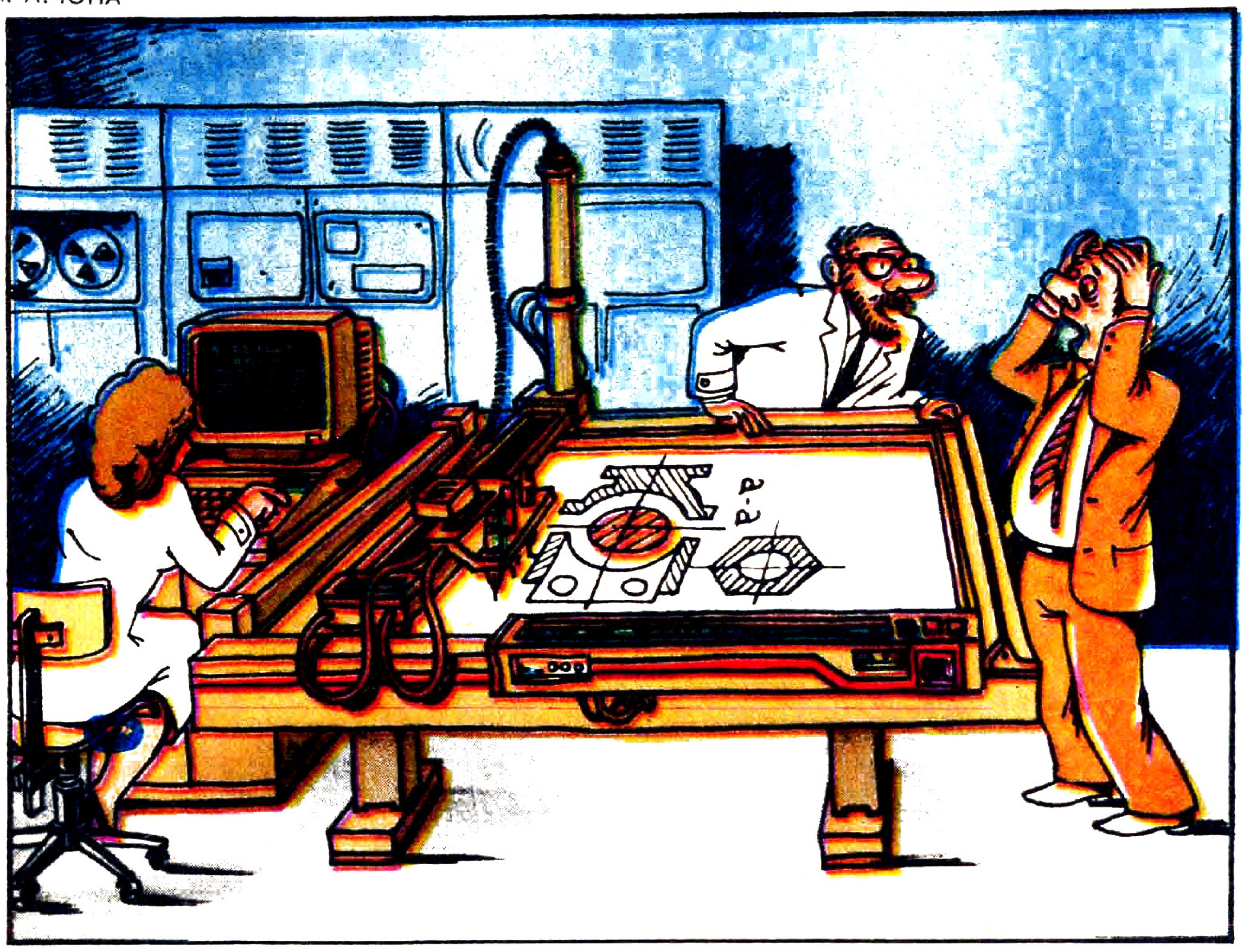

— Через цю нову техніку десятьох інженерів довелося скоротити. Хто ж тепер на овочеву базу поїде?!.

ІРОНІЗМИ

- *Вона оцінила його кохання. Але він не потяг такої ціни.*
- *Налаялись? Тепер хоч помовчимо по-людськи.*

Віктор КОНЯХІН.

- *Іспитовий термін на порядність триває все життя.*
- *За сигарети і вино — подвійна плата: грошима і здоров'ям.*
- *Щоб подовжити життя, слід навчитися його не скорочувати.*

Юрій РИБНИКОВ.

БАЙКИ в ПРОЗІ

ВОВК ТА ЛИСИЦЯ

Сірого за окремі недоліки перевели з керівної посади на рядову. Раніше він дивився на всіх вовком, а тепер вовком дивилися усі на нього. Образився.

Зустрів якось Лисицю і вирішив перед нею вилити душу. Слухала його Лисиця, слухала і хитала головою. А потім не витримала і каже:

— Говорили ви, говорили, майже цілу годину. А що — я так і не второпала, ну нічогісінько! А в минулі часи, пам'ятаю, досить було вам глянути на мене — і одразу все розуміла. От би вам тоді мені усе розповісти...

Семен МАНІН.

МРІЯ

— Ким ти будеш, Михасику, коли виростеш? — спитала Ведмедиця Ведмежа.

— Як мій тато — інспектором,— відповіло клишоноге.

— А що ж ти робитимеш, як станеш інспектором?

— Щодня пасіку перевірятиму...

ВАЖКА РОБОТА

Утікаючи від холодного колючого вітру, сів Горобець на підвіконня великого будинку. Притулився до теплого скла, щоб зігрітись. Бачить — у вікні Грак куняє.

— Що, сердего, вскочив у халепу? — поспівчував Гракові Горобець.

— Я тут працюю,— образився той.

— Вибач, ким?

— Експонатом.

— І що ж ти на цій посаді маєш робити?

— Моя робота полягає в тому, щоб нічого не робити,— пояснив Грак. — Навіть поворухнути кігтем не маю права. Одного разу випадково блимнув очима... Премію зняли.

— Важко всенький день опудалом просидіти? — пожалів Грака Горобець.

— Твоя, друже, правда,— зітхнув Грак. — Оце обіцяли послати мене на курси по підвищенню кваліфікації. Гадаю, тоді буде легше.

Микола ВОЗІЯНОВ.

Чи знаєте ви, що...

...у місті Барі Вінницької області є мікрорайон, жителі якого можуть щодня, окрім вихідних та святкових днів, спостерігати сонячне затемнення. А створює цей астрономічний феномен котельня меблевої фабрики, з труби якої валить такий чорний дим, що ні сонця, ні взагалі неба не видно.

МИЛОСЕРДЯ ЗА ПАРАГРАФОМ

КОЖНА місцевість має свої принади. Свій, так би мовити, регіональний предмет гордості. Хоча Дідковичі — найвіддаленіше в Коростенському районі село, зате слава про нього рознеслася далеко по всій Житомирщині. Керівники колгоспу імені Чапаєва і села ще й досі з великим душевним піднесенням згадують, як на одній вельми широкій нараді один вельми високий обласний керівник похвалив село за те, що його індивідуальний сектор щороку вивозить на базар близько 8 тисяч поросят. Он як треба, мовляв, на місці прискорено вирішувати Продовольчу програму.

І в цій розповіді немає ані найменшого перебільшення. Свиней тут справді леліють і викохують. Буває, взимку на місяць-півтора свиноматку з її виводком переводять зі стійлового утримання на хатнє. Зате принесені на олтар індивідуального тваринництва фізично-трудові жертви потім повністю компенсуються дзвінкою монетою. За скромними підрахунками, ощадно-книжковий фонд села досяг двох з лишком мільйонів карбованців, левова частка якого — свинячого походження. По тому, скільки свиней ти маєш в обійсті, у Дідковичах вимірюється, так би мовити, твоє господарське реноме.

А Прузина Григорівна Лазаренко не має їх зовсім. Є на це свої причини. По-перше, навіщо збирати ті гроші і куди їх потім дівати, коли бабуня — самасамісінька. По-друге, у свої 85 років по базарах багато не наїздишся. Окрім усього, ще й хліва немає, то де ж тих свиней триматимеш. Тут би вже себе якось доглянути.

Живе Прузина Григорівна у старій, як і сама, хатині. Як живе, ніхто до пуття не знає. Тільки поштарка щомісяця навідується і віддає пенсію. Не заглядають сюди ні керівники села, ні сусіди. Днями підперта хвіртка патерицею.

Саме вона, оця патериця, одного разу збила з пантелику заступника голови Коростенського РАПО О. М. Гусаченка і дідковицьких заступників: голови колгоспу — В. В. Шафранського та секретаря парторганізації — В. П. Овдіюка разом із головою профкому В. Г. Воробієнко, коли змушені були, кинувши свої відповідальні справи, поцікавитися бабиним життям-буттям. Постукали-погрюкали у хвіртку, вже геть би назад повернули, якби хтось із сусідів не підказав: «Та зайдіть через дірку в огорожі, та постукайте у вікно — баба з печі й встане».

Постукавши, зайшли. Подивувалися з бабиного життя, як незадовго перед цим дивувалися голова колгоспу О. В. Матвійчук і секретар парторганізації І. І. Куприненко. Усіх пригнала сюди, хоч як це гірко говорити, не турбота про бабину долю, а — скарга. Ні, бабуся ні на кого не скаржилася, вона вже змирилася зі своїм самотнім становищем.

А становище — не позаздриш. Здоров'я немає — город віддала сусідам. Не було й дров. Тільки після листів у райком партії і до Перця, що їх надіслала майже стороння бабі людина, привезли, спасибі добрим людям, і дровець. А дітки зі школи ще й порубали їх і в світлиці склали.

Тепер і світло підключили. А то сиділа при каганці: хтось відрізав електрику, а хто — шукай вітру в полі...

Заступник голови колгоспу В. В. Шафранський, побачивши на долівці розсипану картоплю, пообіцяв Прузині Григорівні виписати цього провіанту стільки, скільки душі забажається.

А ось недавнечко й будівельники приходили. Заліпили руберойдом дірки в покрівлі і стінах. Пообіцяли ще й на фронтоні це зробити: бачите, осьдечки і рулони залишили. Аякже, аякже, тепер не забувають бабу. Навіть у будинок престарілих запрошували. Проте стара затялася: «Я тут колгосп засновувала, тут і вмру».

Побільше б нам отаких, хочеться вигукнути патетично, патріотів землі прабатьківської! Аякже! Про них ми — і в газетах, і в підручниках, і на піонерських лінійках діткам за приклад їх ставимо... Але сумнів заповзає в душу: а чи подіє уся ця дзвінкоголособадьора пропаганда на отих школяриків, що бабі Прузині дрівця рубали та дивилися, як по-печерному вона живе у вік науково-технічної революції та відновлення соціальної справедливості? Думається, отака сумна наочна агітація переконливіша за сотню щедро приправлених оптимістичною патокою газетних нарисів. Побіжать вони, оті дітки, як повиростають, ой, чує серце, розбіжаться увсебіч. У той же Житомир, де так прославляли Дідковичі за високий свинячий розвиток. Або ще далі.

Але не будемо фарисеями. Не будемо догматично стверджувати, ніби тільки в селі виявляють отаку душевну глухоту до старих людей, пенсіонерів, які віддали свої кращі роки суспільству, а тепер воно, це суспільство, часто-густо віддячує їм за це своєю турботою лише у вигляді грошових знаків та деяких пільг, якими, до речі, не так уже й легко скористатися.

У славнім Житомирі по вулиці Жуйкова, 18-А, у третій квартирі живуть разом аж троє інвалідів: безногий дід В. М. Іщук, його донька М. В. Більська і його ж онук Володимир. З лютого до грудня минулого року ходив онук у Корольовський соцзабез по ручну інвалідську коляску для діда. Ходив, зціплюючи зуби від болю та від дрімучої глухоти тих, хто мав би сам, без оцих ходінь по муках, задовольнити запити немічної людини.

У квартирі немає ні водогону, ні газового опалення. Звертався Володимир у міськвиконком, аби зробили для інвалідів одне і друге. Але кожного разу так ні з чим і повертався додому. Забули про молодого інженера і на заводі верстатів-автоматів, як тільки випроводили його на пенсію по інвалідності.

— Ай-я-яй! — прочитавши ці рядки, осудливо похитає головою дехто з керівників Житомирського облвиконкому. — А ми ж он і рішення спеціальне прийняли в кінці жовтня минулого року. Як тільки відповідну постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР та ВЦРПС одержали, так тут же негайно, через дев'ять місяців, і своє рішення прийняли: «Про створення відділень соціальної допомоги на дому престарілим і непрацездатним громадянам». Аякже! А там же, у тому рішенні, геть усі райвиконкоми зобов'язали: «Провести обстеження матеріально-побутових умов одиноких престарілих і непрацездатних громадян та затвердити списки для їх надомного обслуговування. Створити на підприємствах, в установах і в учбових закладах ради громадської опіки над одинокими престарілими громадянами та організувати їх обслуговування на дому». Хіба не ясно? А воно, бач, не скрізь прийняли до неухильного виконання.

Що правда, то таки правда: не скрізь. Можна тут би навести іще кілька десятків прикладів бездушного і байдужого ставлення до ветеранів — як сільських, так і міських. І, звичайно, не лише по Житомирщині. Преса зараз про це пише багато. Та й Перець уже не вперше виступає на цю тему.

Справа, отже, не в прикладах. І не в тому, що райвиконкоми ігнорують рішення вищих органів. Ні в якому разі! Вони тут же, не гаючись, приймають власні аналогічні рішення і покладають усю відповідальність за їх виконання на свої бойові підрозділи — на відділи соціального забезпечення. Правда, при цьому ні на мить не задумуються над тим, а чи зможуть вдержати оті горопашні відділи таку непосильну ношу?

...Як правило, поселяють їх у таких закутках, що швидше знайти голку в копиці сіна, ніж ті соцзабези. У Коростені його упхнули в одне приміщення з вельми філософського напряму виробничим підрозділом — бюро ритуальних послуг. Персонал щільно утиснутий у кілька невеликих кімнат.

— У нас — теж не легше,— каже завідуючий з Коростишева Б. В. Шуминський. — Але ось штати скоротимо, тоді зітхнемо вільніше.

— Роботи, виходить, поменшає?

— Де там! Колись було тринадцять-чотирнадцять тисяч пенсіонерів, а зараз — двадцять дві з лишком тисячі.

— Спростилося оформлення паперів?

— Навпаки, побільшало їх, клятих...

— А які ж тоді причини майбутнього скорочення?

— Не причини, а звичка, ще від застійної пори: як зменшувати адмінперсонал, то тільки так, під один гребінець усіх.

Основний обсяг робіт відділу — нарахування і виплата пенсій, надання різноманітних пільг. І тільки один інспектор займається так званим працепобутовлаштуванням, та ще й не маючи ніякого службового транспорту. Тут не те, щоб про працепобутовлаштування потурбуватися,— тут хоч би списки управитися скласти на тих, хто отого «влаштування» потребує!

Очевидно, настала пора зробити одне з двох: або перейменувати міністерство соціального забезпечення і його органи на місцях на міністерство лише пенсійного забезпечення, або ж узяти такий курс у роботі, щоб до кінця виправдати нинішню назву.

Стукає у соцзабезівські двері ще одна проблема: надати працівникам органів соціального забезпечення право адміністративного впливу на тих, хто не чує і не бачить, як живуть престарілі люди. Коли не маєш совісті, дорогий господарнику, не шкодуєш тих, хто віддав підприємству, в якому ти тепер начальником, знання, сили і натхнення,— компенсуй цю неувагу карбованцем. Іншого разу знатимеш, чим це пахне! Тоді не їздитиме п'ять разів завідуюча Коростенським відділом соціального забезпечення Є. І. Новицька у колгосп імені Чапаєва до його голови О. В. Матвійчука, аби допомогли П. Г. Лазаренко спокійно дожити свою старість. До речі, мало що й виїздивши: спочатку гайнув сам голова на сесію в сільгоспінститут, за ним — секретар парторганізації І. І. Куприненко, якому було доручено простежити за ходом ремонту та забезпеченням старої жінки всім необхідним,— і знову сидить Прузина Григорівна біля розбитого корита...

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Житомирська область.

perec-ua.
perec-ua.

НАРОДНІ УСМІШКИ

НА УРОЦІ ГЕОГРАФІЇ

Учитель:
— Де знаходяться Карпати?
Учень:
— У першій лізі.

Повідомив І. ЧУБЕЙ.
м. Івано-Франківськ.

КОРИСНІ КОПАЛИНИ

— Галинко, які ти знаєш корисні копалини?

— Залізо, мідь, алюміній...

— А ще?

Дівчинка не може пригадати. Тоді вчителька просить:

— Грицю, допоможи, будь ласка, Галинці.

Школяр підвівся й випалив:

— Картопля, морква, буряки...

Повідомив Б. СЛЮСАР.
м. Світловодськ Кіровоградської області.

ПОЯСНИВ НАОЧНО

Прийшовши зі школи, другокласник Миколка запитав батька:

— Тату, а що воно таке — перебудова?

Батько мовчки підвівся з канапи, де читав газету, пішов на кухню, перемив там увесь посуд, чого ніколи не робив раніше, виніс сміття до сміттєпроводу, вимив підлогу в коридорі — уперше за своє життя, і тільки потім відповів синові:

— Оце воно все і є перебудова, сину!

Повідомив В. ЮЩЕНКО.
м. Шепетівка Хмельницької області.

ЧИ ГЛИБОКО!

— Іване! Допоможи витягти Якима з багнюки!

— А чи глибоко він загруз?

— По кісточки!

— Нічого, сам вилізе.

— Але ж він застряв донизу головою!

Повідомила О. ВОДИЧ.
с. Нестерівка Тульчинського району Вінницької області.

НЕ МОЖЕ БУТИ

Зустрілися три мисливці.

— Я вчора застрелив отакенного лося,— говорить один.

— Може бути,— погодилися приятелі.

— А я вчора застрелив сім лисиць, — говорить другий.

— Може бути,— погодилися приятелі.

— А я вчора іду й бачу: стоять дві жінки і мовчать,— говорить третій.

— Не може бути! — в один голос вигукнули двоє.

Повідомив В. ЗУБ.

м. Синельникове Дніпропетровської області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

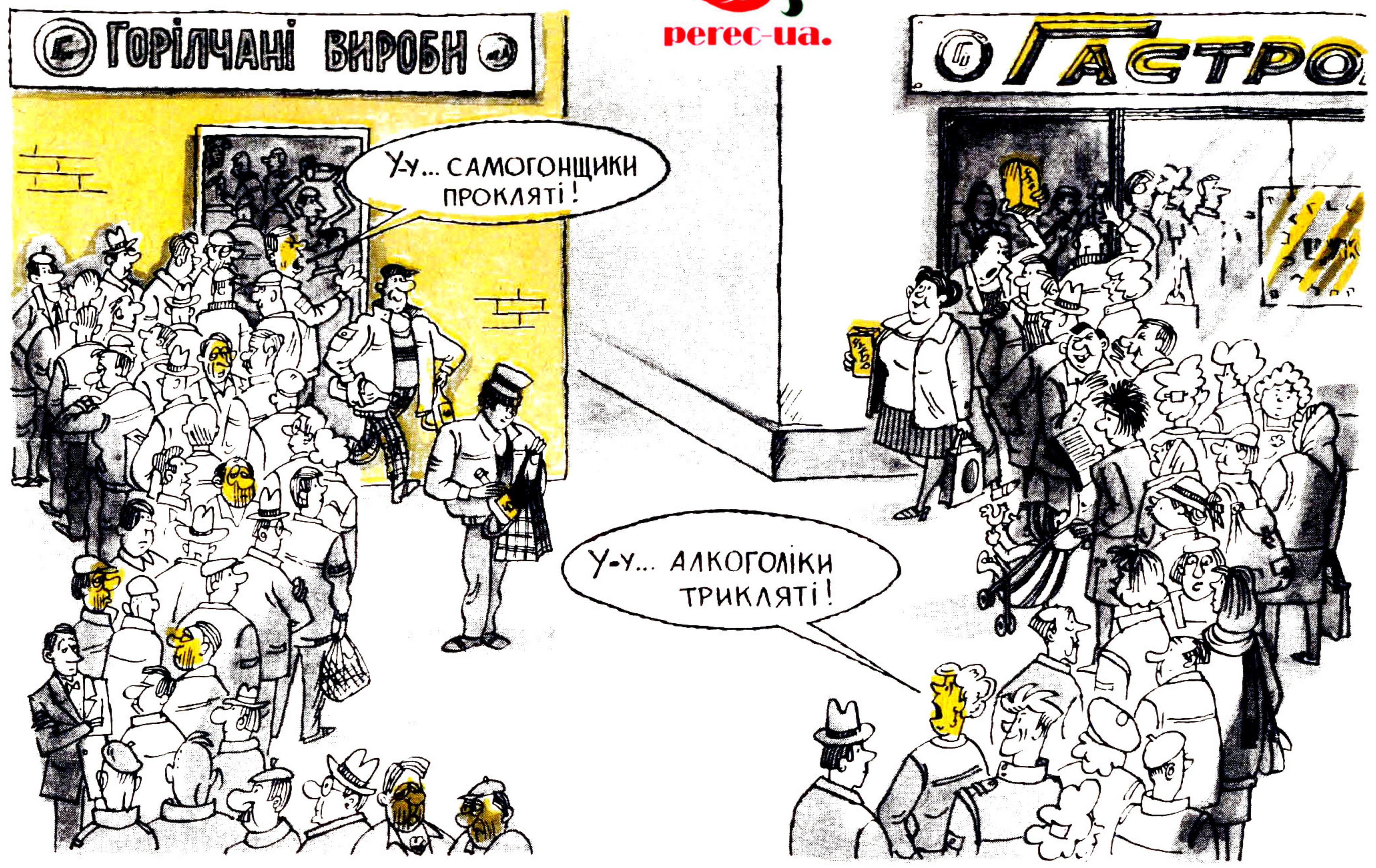

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Справжнім майстром перевтілення показала себе завідуюча клубом села Антонівки Кегичівського району Харківської області Г. М. Берка. Улюблений її образ — людина-невидимка. При цьому Галина Михайлівна настільки увійшла в роль, що останнім часом її в клубі бачити зовсім перестали. «Матеріалізовувалась» завідуюча клубом лише в дні виплати зарплати. Ясна річ, що й культмасової роботи «невидимки» не було помітно.

Молоді села таке глибоке перевтілення не сподобалося, і вона звернулася до Перця. На прохання редакції цю скаргу перевірив районний комітет партії. Як повідомив секретар райкому Г. Гроха, за неодноразові порушення трудової дисципліни, несумлінне ставлення до службових обов'язків Г. М. Берку з посади завідуючої клубом звільнено.

●

Очоливши Гусинський паливний склад № 115 Куп'янського міжрайонного управління по заготівлі і постачанню паливом населення, новоспечена завідуюча А. М. Ткаченко відразу відчула, що в умовах дефіциту вугілля її посада може стати тим живим місцем, яке забезпечить регулярне надходження додаткових матеріальних благ. Своє відчуття вона тут же перевірила на практиці: поліпшено обслуговувала і щедро отоварювала лише тих, хто прибував до неї з подарунками. Брала все: мед, олію, зерно, гречану крупу.

Неприховане здирництво, ясна річ, не сподобалося покупцям, і вони поскаржилися Перцеві. На його прохання порядками на складі зацікавився Куп'янський міський комітет народного контролю Харківської області. Голова комітету М. В. Мороз повідомив, що за зловживання службовим становищем, порушення соціалістичної законності, хабарництво А. М. Ткаченко з посади звільнена. Нині її діяльність досліджують працівники міліції.

ХРОНІКА НОВИН

ЮВІЛЕЙ

Подружжя Коляченків хвилиною мовчання відзначило п'яту річницю свого сімейного життя.

ОРИГІНАЛ

Усі зароблені гроші приносить додому А. Андрюха. Це переконливо свідчить, що не всі чоловіки однакові.

ЧАСИ І ЗВИЧАЇ

Нині не знайдеш парубків, які не хочуть вчитися, а хочуть одружитися. Вони й одружуватися розхотіли.

МИСТЕЦТВО ТА ЖИТТЯ

На вернісажі художника П. Мальованого вибухнув скандал навколо картини «Портрет незнайомки». Якийсь Р. Гречанюк впізнав у «незнайомці» свою дружину.

**Черговий хронікер
Олег ГЕНЧУК.**

м. Київ.

"КОРОЛЕВА КОСМОСУ" для масажиста

...Ми погомоніли з інопланетянами, потім перетворилися на електростанцію, а ще трохи згодом розчинилися у навколишньому середовищі і понеслися атомами в космічну далечінь. Намандрувавшись удосталь, повернулися до рідних домівок якраз на вечерю, тримаючи в руках сітки з кефіром і картоплею.

Не вірите? Ми теж не вірили. Але ж нас переконував у цьому сам Дев Павлович Казаков — людина, добре відома у певних харківських колах. Він клявся й божився, що запустив нас із космодрому у власній квартирі саме до братів по розуму.

«Космодром» був обладнаний за останнім словом біоенергетики. На книжкових полицях велично вишикувалися трактати з хіромантії, саморобні томи із східної медицини, йоги і парапсихології, вражали уяву зображення Христа і Будди у літаючій тарілці. На шведській стінці господар розвішав причандалля повноважного представника гуманоїдів: кімоно, нунчаки для захисту від отих інопланетян, ікони, церковне вбрання...

— Я ще й не таке можу,— похвалився Дев Павлович і, скочивши раптом з дивана, закружляв довкіл нас, мов муха навколо меду. Викручував паси руками, бурмотів собі під ніс якусь нісенітницю про біополе, несиметричну триколірну ауру, Христа, Будду, Аллаха і Магомета... — У вас дев'яносто дев'ять хвороб,— визначив Казаков точний діагноз. — Раджу займатися «астральним» карате. Як рукою зніме.

За «екскурсію» до зірок і діагностику Дев Павлович зажадав п'ятірку. Довелося щодуху дременути з квартири, аби господар кімнатного космодрому не запустив нас іще й у сузір'я Андромеди...

Звідки такі дивні здібності у колишнього інженера і годинникового майстра, а згодом масажиста харківської фірми побутових послуг «Веснянка» Д. П. Казакова? Біомагнетизатор і «гуру» не приховує секретів. Здатність лікувати людей по телефону і фотографіях він, за його словами, помітив у собі якось після хвороби. А помітивши, оголосив себе «чудодійником» і взявся наліво й направо «зціляти» хворих та немічних із числа тих, хто більше вірив у надприродні сили, ніж у сучасну медицину. Жодного «екстрасенс» не поставив на ноги, зате декого надовго поклав у лікарняне ліжко. Особливо непереливки було так званим «королевам космосу», яких Казаков щедро наділяв біоенергетичними даними і перетворював на «астральних дружин інопланетянина», або, поземному висловлюючись, на своїх коханок. Дві з них, Олена К. і Лаура Т., з тяжким нервовим розладом потрапили до лікарні.

Поставляв клієнтів «екстрасенсові» масажист тієї ж фірми «Веснянка» М. Г. Клейнер — він же у мирському житті парторг. Рекомендував хворим звернутися до знайомого «біомагнетизатора». Нерідко й сам не цурався переливати у клієнта «космічну енергію» і викачувати «зіпсовану», наділяючи при цьому кожного самвидавівськими книжками на кшталт «Лікування біополем» чи «Практичний курс володіння чутливістю до біополів живих об'єктів», які закликали забути про роботу, сімейні клопоти і повністю заглибитися у вивчення «аур», щоб згодом і самому стати зцілителем від будь-яких хвороб.

Хто ж літав до сусідів по космосу з легкої руки Дева Павловича та його підручних? Не шукайте серед цих «астронавтів» громадян з початковою освітою чи хронічних у шкільні роки двієчників. Інспектор архівного відділу облвиконкому О. В. Білецький у вільний від роботи час секретарював у секції вивчення аномальних явищ у атмосфері при обласному Будинку техніки, а за сумісництвом — разом зі своїм колегою В. В. Єфимовим — відшукував Казакову «королев космосу». І залюбки спостерігав, як вони входять у контакт з повпредом інопланетян. Обидва ледь не молилися на «диво-екстрасенса», який на короткій нозі з гуманоїдами, здатен спілкуватися з потойбічним світом і навіть спроможний оживляти мертвих. Щоправда, із втікачами з того світу Дев Павлович їх не знайомив, але обіцяв це зробити і, до того ж, гарантував Білецькому та Єфимову вічне буття.

Бібліотекар обсерваторії Харківського державного університету Т. М. Мандрика належить до конкуруючої фірми. Дева Павловича вона має за початківця. У порівнянні з таким асом, як вона.

— Теж мені чудотворці! — зневажливо пхикає вона, коли чує про Казакова.

Тетяна Миколаївна вважає, що усілякі там «польоти» і теревені з інопланетянами — то дурниці. Тільки у гороскопах і «біополях» мінералів, на її думку, цілюща сила, яка зробить людство безсмертним.

А старший редактор науково-дослідного відділу Харківської наукової медичної бібліотеки О. Л. Єфремова готова до хрипоти у горлі доводити, що саме її метод діагностики найліпший і найпрогресивніший, що тільки до неї повинні йти бажаючі дійсно позбутися різних болячок. Бо, мовляв, досить їй підвести свою долоню до голови хворого, щоб той став таким же здоровим, як Геракл.

І, уявіть собі, йшли. Колеги у чергу записувалися, аби потрапити до неї на прийом. «Наукові праці» про хіромантію і всяку чортівню читалися тут, наче найпопулярніші детективи. Читалися викладачами вузів, студентами, художниками і... самими медиками.

Що тут скажеш? З одного боку, кожен вільний вірити у те, що хоче, нехай це будуть рятівні візити з космосу чи зцілителі з таємничими біополями.

Але з іншого, знаєте, якось принизливо і образливо стає за дипломованих фахівців, незбагненним довір'ям яких користуються шарлатани і дилетанти в медицині, натоптуючи свої кишені грошима. І не тільки принизливо та образливо, оскільки «польоти до інопланетян» і «лікування» біополем не такі вже й безневинні для здоров'я. Щоб у цьому переконатися, не обов'язково «злітати» до братів по розуму вищеописаним робом. Досить перегорнути карний кодекс, перечитати відповідні статті, згідно з якими за подібне «зцілювання» можна потрапити аж ніяк не в «літаючу тарілку», і спробувати їх застосувати на практиці. Тоді, напевно, усіляких чудотворців в Харкові поменшає.

В. БОНДАРЕНКО,
юрист;
В. СУБОТА.

Чи знаєте ви, що...

...у Снятинському (Івано-Франківська область) об'єднанні роздрібних торговельних підприємств, де отоварюють виграші по грошово-речовій лотереї, також існує своя лотерея. Якщо вам пощастило раз, то може не пощастити вдруге. Принаймні, В. І. Боднаруку фортуна зрадила. Василь Іванович уже півроку не може отримати електроміксер «Рось», який виграв по білету грошово-речової лотереї. І хтозна чи отримає взагалі.

Мал. В. СОЛОНЬКА

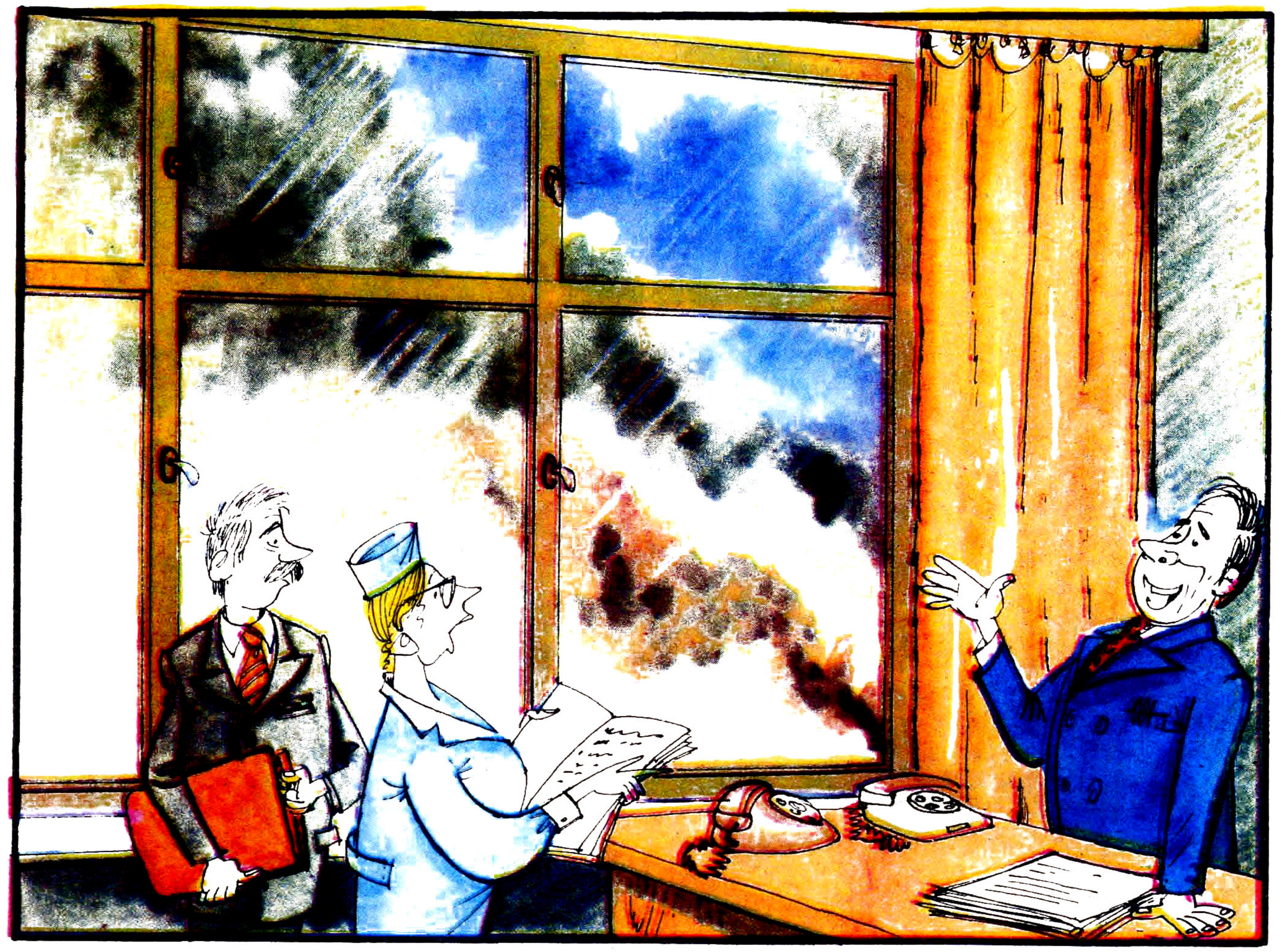

— Зупинити завод?! Ви що?! Та наша продукція як повітря потрібна!..

ПЕРЧЕНЯ

ЩО БУДЕ

Вихователька старшої групи дитсадка:
— Діти, хто відповість: на обличчя однієї дівчинки впало п'ять сніжинок, а потім — ще десять. Скільки буде?

Гена впевнено підняв руку:
— Буде мокре обличчя.

Юрій КАРАСИК.

У ЛІКАРЯ

Петрика привели до лікаря. Лікар просить Петрика показати язик. А той мовчить і ще міцніше стискає губи.

— Чому ти не хочеш показати язик? — дивується лікар.

— А тому,— відповідає Петрик,— що коли я показував його раніше, мені не раз перепадало від тата і мами.

М. ЛУР'Є.

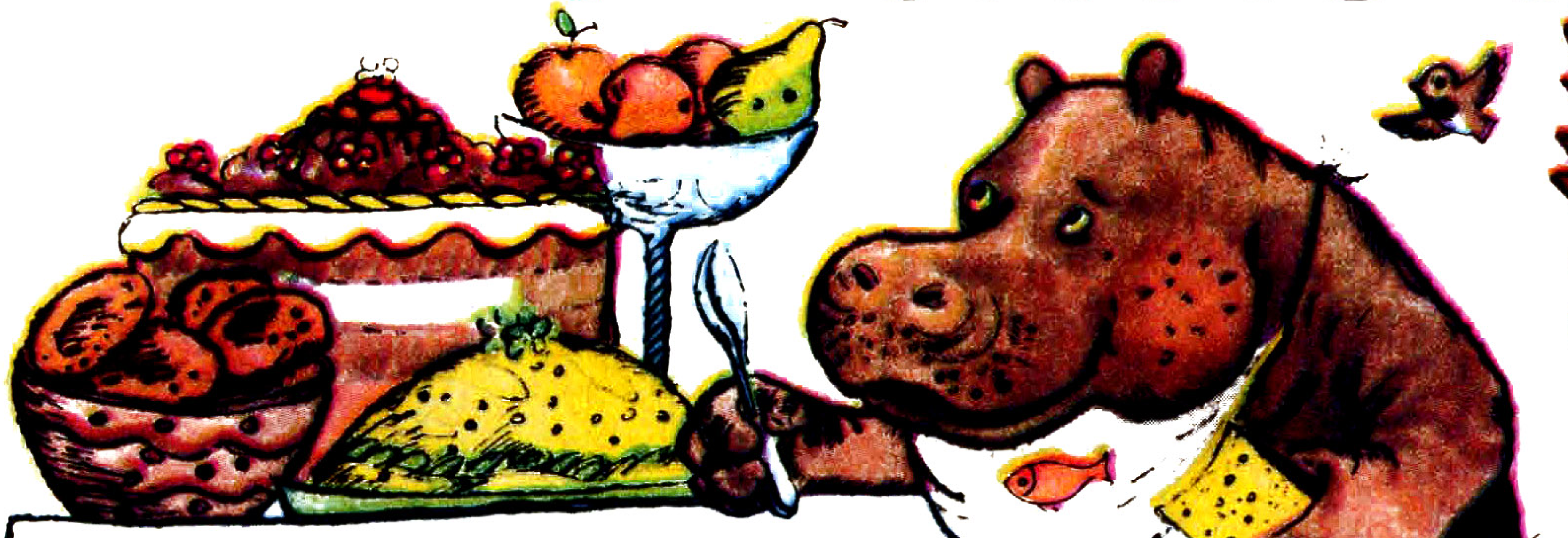

БЕГЕМОТ

Ненажера-бегемот —
от ледащо!
От-такенний має рот,
себто пащу.
А крім пащі,
чи, пак, рота,
черевце у бегемота:
ввійде вся солдатська рота,
а можливо, навіть полк
з усіма солдатами,
з кухнею й гарматами!

А який із нього толк,
толк який із бегемота,
дуже знать мені охота!
Всім відомо: він не проти
наминати бутерброди,
вінегрет і виноград,
і салат, і шоколад,
і морозиво, і шпроти,
і варення, і компоти,
а найбільше бегемот
любить торт!
Ну, нехай...
А до роботи
дуже рвуться бегемоти?
— Що ти, що ти!
Про роботу
не нагадуй бегемоту,
бо хіба ж то не робота —
роззявлять ширше рота?

Олег ОРАЧ.

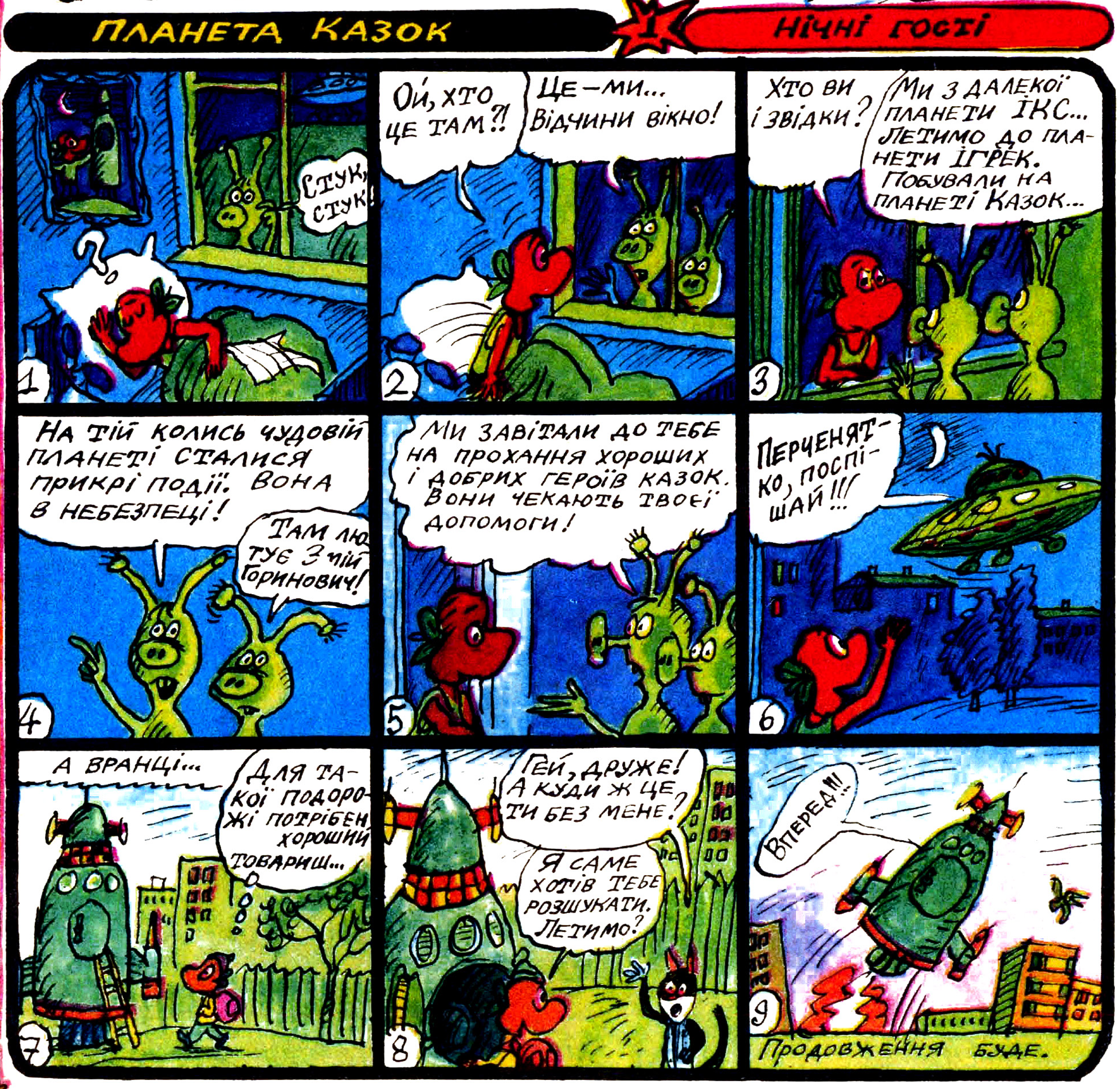

НАЙКРАЩИЙ ДЕНЬ

— Мамо, мамо! — радісно гукає донька. — Ми в дитсадку сьогодні вивчали дні тижня, і я тепер їх добре знаю. Ось послухай: понеділок, вівторок, середа, четвер, п'ятниця, субота... — Оленка помовчала і запитально глянула на маму.

— Подумай, донечко, який день буває після суботи? — усміхається мати.

— Звісно, який, після суботи — завжди вихідний!

Володимир СЛЄПЦОВ.

● ● ●

ПОЛІЧИВ

— Васильку, іди закрий курей, а то лисичка-сестричка повитягає,— каже мама маленькому синові.

Через деякий час Василько гукає:

— Мамо, я курей зачинив. І навіть полічив їх! Кури всі, лисичка не повитягала!

— А як же ти їх полічив, ти ж іще лічити не вмієш? — здивувалася мама.

— Ну, як це не вмію! Одна, одна, одна... і так, поки всіх не перелічив!

Ганна ДУДЛА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СТРАТЕГІЧНІ КОНИКИ

Ну, хіба часто почуєш від керівника районного масштабу: «Визнаю, тяганина і ще раз тяганина. Замарудили ми цю справу»? Проте саме Олександрові Сергійовичу Шумейку, голові Московського райвиконкому м. Харкова, і належить це визнання. Що й казати, і звучить воно, і сприймається по-сучасному, в дусі перебудови, яка, окрім усього іншого, передбачає ще й високий рівень самокритики.

Та недарма кажуть: дорога ложка до обіду. В тім і заковика, що «ложка» з'явилась потім. А якщо без алегорій, то самокритикою спершу і не пахло.

Спершу, замість того, щоб спокійно, по-діловому розібратися, чому на одинадцятому році перебування ветерана війни Івана Фроловича Позднякова у черзі на встановлення телефону не задоволено його прохання, Олександр Сергійович вирішив заново переглянути, а точніше, скрупульозно «вивчити» біографію фронтовика... А раптом у ній виявиться щось таке... м'яко кажучи, компрометуюче. В такому випадку можна буде одразу зняти питання про тяганину.

За «стратегічним» задумом, окремі документи з «особової справи» Позднякова мали довести, що капітан часів Великої Вітчизняної хоч і був на фронті, але не такий уже й заслужений, щоб йому негайно (через одинадцять років!) встановлювати телефон. Ось одна з «темних плям» (на думку т. Шумейка) у біографії Позднякова — «служба по забезпеченню». Можна лише здогадуватися, на що робився натяк при посиланні на цей факт... Насправді ж не військове начальство сніданками, обідами й вечерями забезпечував Поздняков, а діючі війська — снарядами і патронами, гвинтівками й автоматами. Смертельно ризикуючи власним життям. Як кажуть, така ж Параска, та не та запаска...

За тим же стратегічним задумом, мобілізована головою райвиконкому завідуюча райсоцзабезом С. В. Андріанова мала остаточно переконати усіх і вся, що І. Ф. Поздняков, хоч був нагороджений орденом Червоної Зірки, медаллю «За бойові заслуги», хоч був обморожений і контужений, коли захищав Москву від гітлерівців (результатом чого є майже повна нинішня сліпота), проте все одно — «не та людина»... Зустрівши мене у своєму кабінеті, спочатку Олександр Сергійович так і сказав: «Так от, виходить, що ми займаємося з вами не тією людиною...» Сказано це було рішуче, з почуттям, торжествуюче...

А чому не тією? Бо, попри те, що Іван Фролович «скомпрометував» себе службою по забезпеченню, завідуюча райсоцзабезом раптом робить своє відкриття — Іван Фролович не інвалід Великої Вітчизняної війни першої групи. І вже І. Ф. Поздняков не то запідозрюється, не то звинувачується мало не в шахрайстві. Це при тому, що сам він ніде й ніколи не доводив, що він — інвалід війни першої групи, хоч погодьмося, що для нього втрата дев'яноста чотирьох відсотків зору — не примхи, а сумне відлуння війни.

І довідку про інвалідність помилково видав не хто інший, як сама ж С. В. Андріанова.

Он як, виявляється, можна зміщувати акценти: з власної халатності — на вигадану провину іншого!

Між тим, райвиконкомові було адресовано не один лист адміністрації заводу «Поршень» — підприємства, яке рішенням того ж райвиконкому було зобов'язано подавати шефську допомогу І. Ф. Позднякову. В цих листах нагадувалося про те, що заводшеф зробив усе залежне від нього, аби Іванові Фроловичу встановили телефон: замовив проект телефонізації, оскільки вона передбачала «прокол» вулиці за умов напруженого транспортного потоку, фінансував цей проект і домігся його виготовлення.

Під кінець нашої зустрічі Олександр Сергійович виголосив палкий монолог про тяганину. Мені ж однак подумалося: а що, якби він енергію, витрачену на оті «стратегічні» коники, спрямував на пошуки можливостей телефонізувати квартиру ветерана війни? Телефон у І. Ф. Позднякова давно б працював!

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

НЕВДАЛЕ ВИХОВАННЯ

Голова кричить на Клима:
— Скільки можна пить?
Вже давно пора настала
Висновки зробить!
— Я не п'ю уже,— шепоче
Клим до голови,—
А як п'ю, то дуже мало —
Стільки, як і ви!
— Я тебе зніму з роботи
За такі слова!
Не вживаю я спиртного! —
Крикнув голова.
І по столу так сердито
Гримнув кулаком,
Що аж випала з шухляди...
Пляшка з коньяком!

Василь КОРЯК.

м. Вінниця.

Сенат конгресу США прийняв резолюцію, яка проголошує, що нинішнє становище у Панамі являє собою «надзвичайну загрозу національній безпеці США» і закликає президента посилити політичний та економічний тиск на цю країну.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ці знахабнілі панамці поводяться у зоні наших інтересів, наче у себе вдома.

СПАРТАНЦІ РОСТУТЬ У ШИРОКОМУ

Раніше дітей не ніжили. Згадаймо воїнів древньої Спарти, яких змалечку привчали не боятися ніяких труднощів і випробувань. У деяких народів був звичай — виносити новонародженого на вулицю і обтирати снігом; у інших — обсипати сіллю; ще у інших — обмазувати жиром... Хто після усіх отих процедур залишався живий — той, кажуть, ніколи не хворів, не кашляв, не чхав.

А тепер? Боже ти мій, то закутають дитину, що вона світу білого не бачить, то від калюжі, як від пекла, тягнуть, а то вирощують у комфортабельних «теплицях», немовби якийсь заморський фрукт.

Ну, що ж. Якщо батьки — вороги здоров'ю своїх дітей, то функції благодійників подекуди змушені перебирати на себе інші люди. Наприклад, у селищі Широкому на Дніпропетровщині загартуванням підростаючого покоління впритул зайнялися дядечки й тіточки з пересувної механізованої колони № 98 тресту «Криворіжсільбуд».

Більше півроку ця ПМК зволікала зі здачею в експлуатацію дитсадка «Журавлик», зате коли його нарешті відкрили, то кожен зміг переконатися, що новобудова має ряд суттєвих переваг перед стандартними дитсадками: чималі щілини у вікнах забезпечують постійні кисневі протяги, природний холодний душ через дірявий дах сприяє гінкому росту малят, камінці, що виглядають на світ божий з-під нерівно постеленого лінолеуму, повинні загартовувати п'яти дітей; недобудовані східці, з яких стирчить навсібіч арматурне залізо, та водні перепони у вигляді невисихаючих калюж у відповідні пори року вимагають від малечі спритності, винахідливості і мужності у подоланні перешкод і досягненні конкретної мети. Увага малечі перевіряється на ігрових майданчиках, де їм доводиться перестрибувати через чималі щілини у плитах, щоб не покалічити ноги.

Проте в одному мудрі будівельники ПМК № 98 переплюнули навіть аскетизм спартанців — у ставленні до естетичного виховання. Так високо піднесене на щит у древніх, воно геть-чисто відсутнє у похмурій, з непропорційними дверями і кособокими вікнами, будівлі дитсадка.

Логічно було б припустити, що самі будівельники тепер натовпами сунуть у той дитсадок і кожен з них слізно просить прийняти туди саме його дитину. Зв'язалися ми з Широким, поцікавилися. Ні, кажуть, не товпляться. Що, безперечно, свідчить про граничну скромність дядечок і тіточок з ПМК.

В. ВОЛИНЕЦЬ.

Дніпропетровська область.

ЯК ВАС ТЕПЕР НАЗИВАТИ?

(СУМНА ІСТОРІЯ)

Вранці, коли Іван Семенович Бражник вийшов з дому, ніщо не віщувало неприємностей. Звично світило сонце, у повітрі пахло гудроном. І крісло у службовому кабінеті Івана Семеновича було звичним, зручним. І телефон задзвонив, як завжди,— солідно й оптимістично.

Іван Семенович зняв трубку.

— Привіт, Петре Михайловичу! Як настрій? — почувся ніби знайомий голос.

— Ви помилилися,— сухо, але ввічливо відповів Іван Семенович. — Тут такого немає.

— Ну от! — не повірив голос. — А з ким я говорю?

Іван Семенович хотів кинути трубку, але голос був ніби знайомий, то він спокійно відрекомендувався:

— Іван Семенович.

— Ну, правильно! Ти хіба не в курсі? Тебе ж перейменували!

— Що?

— Ну, ти ж знаєш: у сусідньому з вами відділі теж є Іван Семенович. То щоб не було плутанини, тебе перейменували на Петра Михайловича.

— Що за безглузді жарти! — обурився Бражник і кинув трубку.

Кілька хвилин він перекладав папери на столі, але заспокоїтися на зміг. Вирішив піти перекурити. Виходячи з кабінету, зиркнув на табличку на дверях і похолов: прізвище було його, а ініціали — інші. Не «І. С.», а «П. М.» Отже — Петро Михайлович.

У цю мить із кабінету навпроти вийшов завідуючий сусіднім відділом Сидоренко.

У Бражника вистачило самовладання привітатися так, ніби нічого не сталося. Сидоренко приязно відповів:

— Здрастуйте, здрастуйте, е-е... як вас тепер? Павло...

— Петро,— підказав Бражник і подумав: «Що я верзу?! Який я Петро, я ж зроду Іван!»

— Правильно — Петро. — Сидоренко поплескав його по плечі. — Це дуже добре. Бо, знаєте, могла вийти плутанина. Адже ви були тезки із працівником нашого відділу, два Івани Семеновичі. То керівництво цілком слушно вирішило...

— Але чому саме мене? — з образою запитав Бражник. — Чому мене, а не його?

Сидоренко похитав головою.

— Даремно ви так! Його теж перейменували. Він тепер Іраклій Оверкович. Щоб ніякої плутанини.

Це трохи втішило Бражника, але й здивувало:

— Навіщо ж було перейменовувати обох? Досить би одного.

— Ну, знаєте! — осудливо кинув Сидоренко і сховався в кабінеті.

«Оце так халепа!» — подумав Бражник, припалюючи нову сигарету від недопалка. Образа муляла душу: двадцять років служби без жодного зауваження — і на тобі! «Не буду! — вирішив він. — Не буду озиватися на нове ім'я. Покличуть: «Петре Михайловичу», а я — мов не до мене. Хай знають!»

Рішучим кроком повернувся на своє робоче місце і заглибився в папери. Та тут задзвонив телефон.

— Алло, це Петро Михайлович? — почулося в трубці.

Бражник зціпив зуби і видушив з себе:

— Н-ні.

— А де Петро Михайлович?

Він хотів відповісти, що тут не було й немає Петра Михайловича. Уже набрав повітря у груди, але сміливість ураз полишила його, і він тільки зміг сказати:

— Вийшов.

Більше телефонної трубки не знімав до самої перерви. А після обіду була получка. Коли настала його черга, він знайшов у відомості своє прізвище з ініціалами «П. М.» і завагався. Касирка, що працювала в них недавно і ще не знала усіх в обличчя, підозріло подивилася на нього.

— Ваше прізвище Бражник?

— Так, Бражник.

— А звуть вас як?

Назвати своє колишнє ім'я означало залишитися того дня без грошей. І хтозна, як воно там було б далі, але до вечора він мав повернути борг, а після роботи забрати у взуттєвому імпортні туфлі, які пообіцяла притримати знайома продавщиця. І він уже твердо і впевнено назвав себе:

— Петро Михайлович.

І розписався.

За місяць Бражник звик до нового ім'я й по батькові. Втім, коли хтось із співробітників за давньою звичкою називав його Іваном Семеновичем, він теж повертав голову, тільки дивився ображено і якось убік.

Так минуло ще два місяці. Наближалося свято, у зв'язку з чим було вирішено «обновити» Дошку пошани. А оскільки Бражник справді ніколи не мав ніяких зауважень, а головне — так блискуче продемонстрував недавно свою безвідмовність і розуміння вищестоящої мудрості, його кольоровий портрет почепили у верхньому ряду. Поруч із портретом Іраклія Оверковича.

Начальник їхньої установи в цей час був у відрядженні. Коли він повернувся й побачив оновлену дошку, то сказав своїм заступникам:

— Аполітичні ви люди! Завтра до нас приїде комісія перевіряти боротьбу з пияцтвом. І що ж вона побачить? На дошці пошани — Бражник. Ви б іще якогось Похмелюка або Самогоненка знайшли!

Фотографувати когось іншого було вже ніколи. Залишався єдиний вихід: змінити під портретом прізвище. «Придумайте щось таке — співзвучне нашій епосі»,— порадив начальник.

Наступного дня, переступивши поріг рідної установи, П. М. Бражник весело підморгнув своєму кольоровому зображенню, та враз ніби спіткнувся. Під портретом було чітко виведено: «Петро Михайлович Тверезюк-Аеробіков».

Він розгублено озирнувся на вахтера. Той стенув плечима й насупив брови, що означало: «Напевно, так треба, і взагалі, це не моє діло». Петро Михайлович, важко човгаючи ногами, піднявся у свій кабінет і затих. Колеги потім пригадували, що того дня він був якийсь пригальмований і на всі запитання членів комісії відповідав: «Як люди, так і я». Його навіть відпустили раніше додому.

Але й удома він не знайшов розради. Дружина не заперечувала проти прізвища «Аеробіков», навпаки, воно їй дуже сподобалося, але тільки без «Тверезюк». Тут уже Петро Михайлович не стримався і нагримав на дружину. Несподівано їхній п'ятнадцятирічний син Антон вступився за матір, але такими словами, що дорослі просто остовпіли.

— Як ти розмовляєш з батьком?!

— З чиїм батьком? — єхидно запитав Антон. — Мене по батькові Іванович, а не Петрович. До того ж — Бражник, а він — Тверезюк та ще й Аеробіков. І взагалі, хто він такий?

Петро Михайлович надягнув плащ і вийшов у сльотавий осінній вечір.

...Через два тижні Іраклій Оверкович, теж колишній Іван Семенович, якому, як ви пам'ятаєте, змінили тільки ім'я та по батькові, по дорозі на службу спинився перед стендом «Їх розшукує міліція». Під знайомим йому портретом було написано: «Розшукується Петро Михайлович Бражник, він же — Іван Семенович Бражник, він же — Тверезюк-Аеробіков». «Хто б міг подумати!» — сказав собі Іраклій Оверкович.

Втім, утікача незабаром розшукали. Виявляється, того вечора він подався у своє рідне село Урожайне, що в сусідній області. Там його й досі ще пам'ятають босоногим Іванком, який влітку пас череду, крав яблука і вмів майстерно передражнювати одуда та зозулю. Власне кажучи, село тоді називалось не Урожайне, а Емтеесівка. А ще раніше — чи то Княж-Двір, чи то Княжичі. Якось так, здається...

Геннадій ЛІТНЕВСЬКИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Нехай шукають. Ми свої резерви ще вчора винесли!

Чи знаєте ви, що...

...нині повним ходом іде перебудова по вулиці Марії Логунової у селі Княжичі Броварського району Київської області. А перебудовують тут колгоспники електролінію, яку після ремонту майстри проклали зовсім не з того боку, де належало. Ось тепер і доводиться власникам осель переносити нові опори на місце старої електролінії.

...у місті Ужгороді думають жителі вулиці Заньковецької? А думають вони, що незабаром із вікон своїх осель ловитимуть рибу. Бо міські комунальники навіть не думають проводити хоч якийсь благоустрій вулиці, на якій калюжі вже давно перетворилися на маленькі озера.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Жителі села Медвин Богуславського району на Київщині легко могли визначити, коли у місцевий магазин № 8 «Готовий одяг» привозили який-небудь дефіцит. В такі дні основними покупцями були рідня, друзі і знайомі членів згуртованого колективу магазину, очолюваного завідуючою Г. П. Смоляр. Тим, хто до цього списку не входив, відводилася роль глядачів на демонстрації мод, а роль манекенниць виконували самі працівники прилавка. Бути глядачами жителям села набридло, і вони поскаржилися Перцеві.

Як повідомив заступник голови правління Київської облспоживспілки С. М. Плахотнюк, перевірка виявила не тільки приховування товарів, а й 3,8 тисячі карбованців недостачі. Завідуюча магазином Г. П. Смоляр, продавці Л. Б. Кашпур, Н. П. Сікало, А. М. Шестакова, Н. П. Миколенко звільнені з роботи за недовір'ям. Матеріали перевірки передані в прокуратуру Богуславського району.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЕМОЦІЇ, ЕМОЦІЇ...

З ІРЛАНДСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

Інфляція — це коли грошей так багато, що їх хоч пали, тільки нема за що сірника купити.

* * *

Політик — це той, хто може знайти проблему в кожному рішенні.

* * *

Кінська сила — це щось таке, що було набагато безпечнішим, коли її мали тільки коні.

* * *

Найкращий вік дітей — коли вони вже досить великі, щоб не плакати по ночах, і ще занадто малі, щоб вимагати у батьків гроші.

* * *

Вбрання ірландського жебрака — це жмут дірок, зшитий докупи.

* * *

— Якби диявол оце тут опинився,— сказав англієць,— кого з нас він би забрав, як ти гадаєш?

Ірландець з Голуея відповів:

— Мене.

— А чого ти так думаєш?

— Бо ти й так нікуди від нього не дінешся.

* * *

Турист, який на кожному кроці бачив в Ірландії такі назви, як Чортова Долина, Чортова Ущелина, Чортова Западина, зауважив гідові:

— Чорт, я бачу, володіє великими землями в Ірландії. Він, певно, тут у вас важлива персона.

— Маєте рацію. Але, як і в усіх лендлордів, домівка його в Англії.

* * *

— То як, Мартіне,— звернувся священик до парафіянина,— хотіли б ви, щоб вас поховали на протестантському кладовищі?

— Та що ви, панотче, я б скоріше вмер, ніж погодився!

* * *

Вона лежала на порозі смерті, і лікар лише перетягнув її через цей поріг.

* * *

Тост:

— Щоб наша країна одного дня стала такою квітучою, якою її вважають працівники бюро оподаткування!

* * *

П'яний — це людина, яка на всьому добре розуміється, тільки неспроможна цього висловити.

**Переклад з англійської
Р. ДОЦЕНКА.**

ПАВИЧ І КУЗЬМИЧ

Як тільки де
Побачу павича,
Так і пригадую
Івана Кузьмича.
Директор мій
Іван Кузьмич
Так само дметься, як павич,
Так само розставляє поли,
Як і павич свого хвоста,
Бо уявив гай-гай відколи,
Що він — людина непроста...

Василь ШАРОЙКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

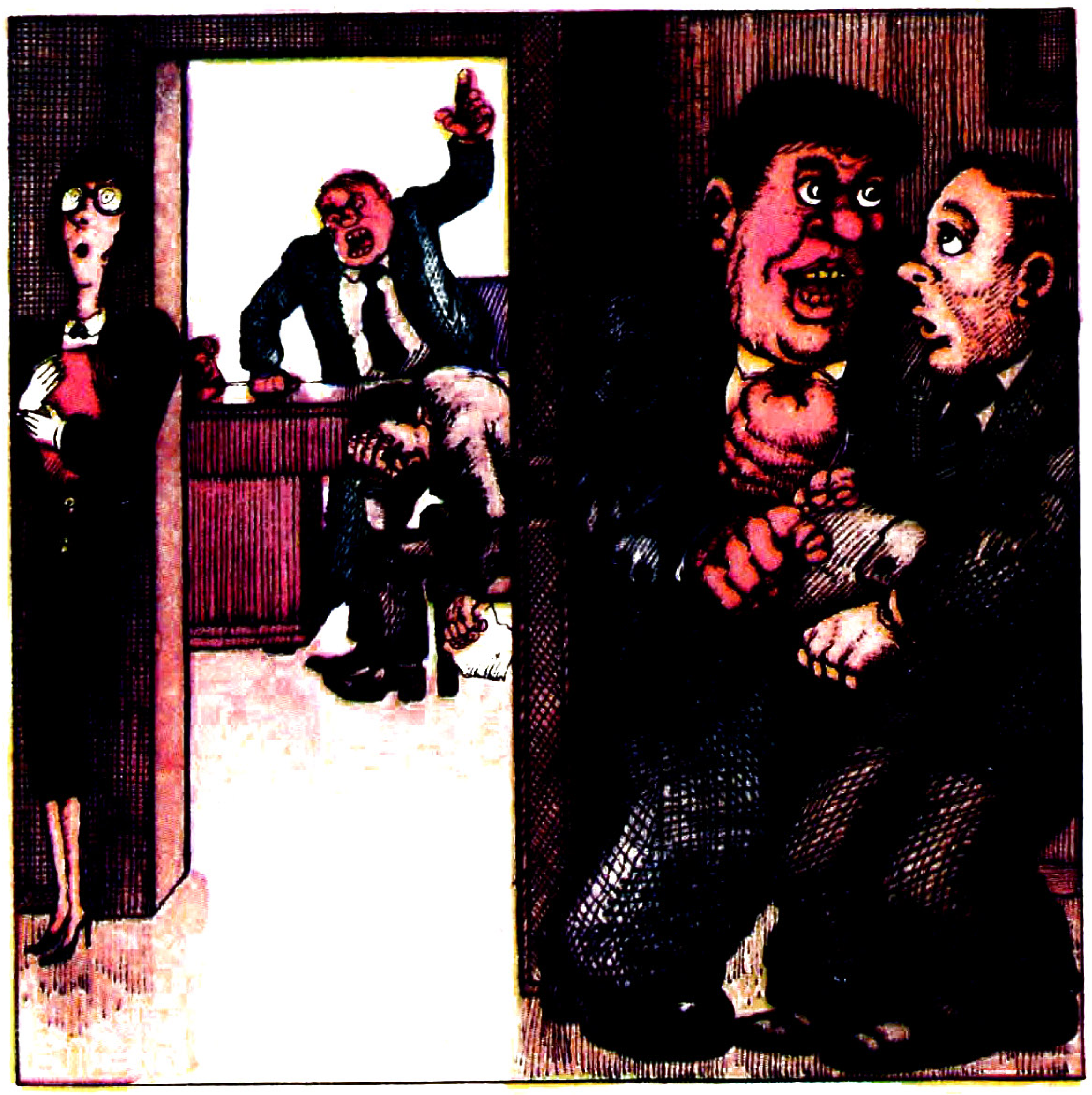

— Ех, написати б куди слід про самодурство нашого директора, та, на жаль, анонімки тепер не розглядаються...

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Критика — це розповіді про те, що б ми робили, якби вміли.*
- *Швидше пуд солі з'їдаєш з тим, хто старається тобі насолити.*
- *А може, наші невдачі — це просто вдачі інших?*

м. Одеса.

Яків ЛЄСКОВ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Страшне перо не в гусака...

«Участковым врачам-терапевтам увеличить число диспансерных больных до 100—120 человек. Ответственные: зав. отделением, участковые врачи».

(Із зобов'язання).

Надіслав А. ПАРТОЛА.

«В нашому колгоспі 58 робочих місць не відповідають санітарним нормам, в тому числі 18 жінок».

(Із доповіді).

Надіслав Р. ЯНИШЕВСЬКИЙ.

«Резерви підвищення ефективності в прямому розумінні вилазять з документів...»

«Передбачити на 1988 рік продаж населенню телиць не менше 18001 голів, довести поголів'я корів до 9300 голів, продати поросят 1300 голів, для чого виділити додатково птиці 400 тисяч голів, в т. ч. водоплавної 120 тисяч голів».

«Якщо план по заготівлі картоплі ми виконали на 123 проценти, то такої продукції, як закупка овочів, ягід в нас немає».

(З протоколів).

Надіслав В. СТОРОЖЕНКО.

«ОБ'ЯВА

З лютого м-ця 1988 р. проводиться в Івано-Франківській залізно-дорожній поліклініці повторний медицинський огляд машиністів тепловозів, їх помічників, водіїв дрезин, кондукторів, складачів поїздів, диспетчерів, стрілочників. Особи, які не пройдуть комісію, будуть притягнуті до відповідальності».

Надіслав В. ГУРАК.

«Трактор ДТ-75 спиртних напитків незлоупотребляє, за що можу посвідчитись, на роботу ходить регулярно, в сім'ї дебоширства не замічалось».

(З пояснення у міліцію).

Надіслав К. МАТУЩАК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Минулого року в Охтирському районі на Сумщині трапилося дві події, які привернули увагу трудівників колгоспу «Жовтень». На колгоспній молочно-товарній фермі вибракували п'ять корів. А наступного дня завідуючий фермою О. В. Зайчко здав у заготконтору м'ясо трьох голів великої рогатої худоби, яку він буцімто відгодував при допомозі рідної неньки. Оскільки в касу господарства грошей за здане м'ясо надійшло набагато менше, ніж мусило надійти, колгоспники попросили Перця поцікавитися, чи немає тут якогось зв'язку.

Перець поцікавився і з'ясував, що зв'язок існує найбезпосередніший: завідуючий фермою видав колгоспні корови за свої і привласнив частину грошей. За це рішенням правління колгоспу О. В. Зайчка з посади звільнено, він повернув також 1148 карбованців. Нині вирішується питання про порушення проти нього кримінальної справи.

До матеріальної і дисциплінарної відповідальності притягнуті також бухгалтер по тваринництву Т. М. Слинько, головний ветлікар М. В. Богданець і начальник цеху тваринництва І. П. Скляр.

ЧИ БУДЕ У ПОЛТАВІ ДОЩ?

Останнім часом у широкої публіки помітно пожвавішав інтерес до різного роду надприродних явищ, потойбічних сил тощо. У зв'язку з цим і я хочу висловити деякі припущення. Наприклад, мені давно здається, що дирекція полтавського заводу «Ремпобуттехніка» підтримує тісний діловий контакт з небесами, врешті — з тією їх частиною, яка відає опадами.

Посудіть самі. В середині вересня я приніс в майстерню згаданого заводу парасольку. «Добре, зробимо! — пообіцяв слюсар. — Приходьте в середині грудня».

— Як?! А чи не можна раніше? Ремонт якраз припадає на дощові місяці... Який сенс тоді в ремонті? Та й не така це складна річ, щоб ремонтувати її впродовж трьох місяців.

— А ви оце бачили?

І з стриманим відчаєм слюсар кивнув за спину.

Тісна комірчина до стелі була завалена парасольками всіх часів і фасонів.

— Єдина надія — що дощів не буде. А то розірвуть клієнти...

В очах дебелого слюсаря майнув вираз зацькованого звірятка.

І ви уявіть собі: впродовж усієї осені в Полтаві майже не було дощів! І взагалі — погода стала помітно сухішою.

Варто також згадати численні нарікання населення області на явну незабезпеченість цією послугою: в системі «Ремпобуттехніки» працює тільки одна (на всю Полтавщину) манюсінька майстерня по ремонту парасольок і шкіргалантереї, яка нині вже замовлень не приймає — через завантаженість.

І незважаючи на це, зверху хоч би гримнуло!

І в прямому, і в переносному розумінні.

З іншого боку, якщо завод упродовж багатьох років примудряється ігнорувати запити масового споживача, то з чого він живе? Як госпрозрахункова організація. Може, з манни небесної?..

Одне слово, мої підозри міцнішають.

П. СТОРОЖЕНКО.

Вінегрет з перцем

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

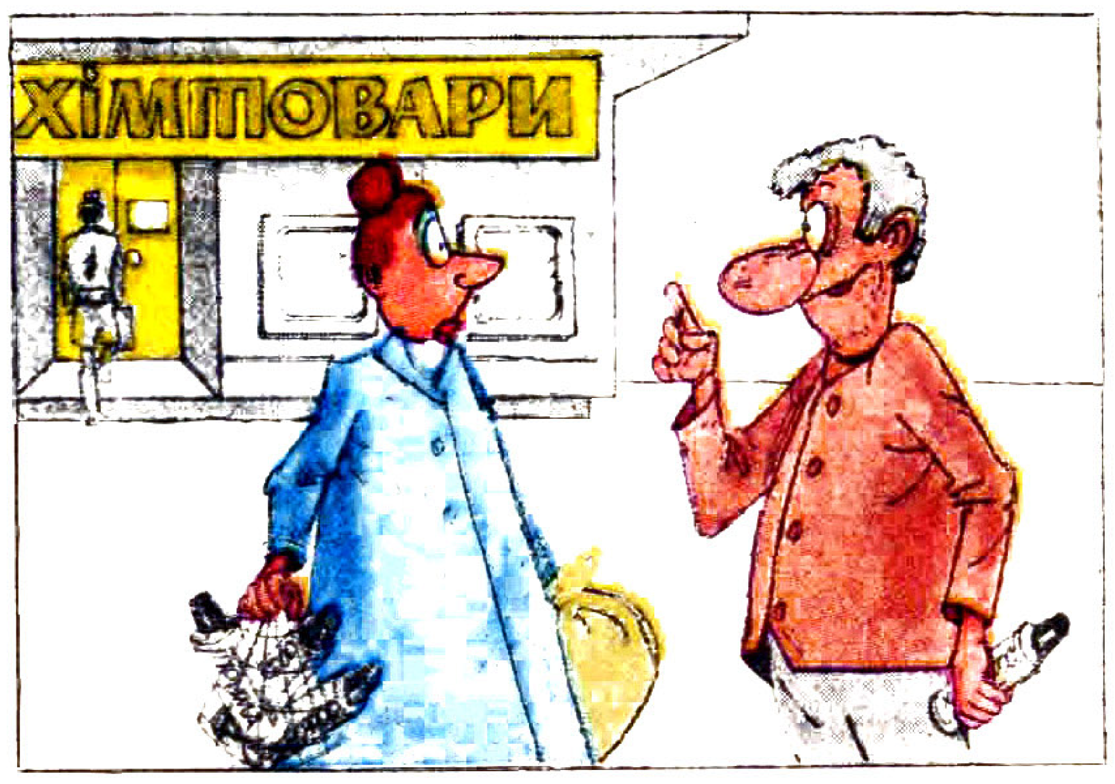

— Даремно, голубко, гроші викинула! Я вже сьогодні дві такі штуки винюхав — і хоч би що!..

Мал. В. ПОЛОВИНКА

— Є! Карбованця виграв!

Мал. А. КОНОНЕНКА

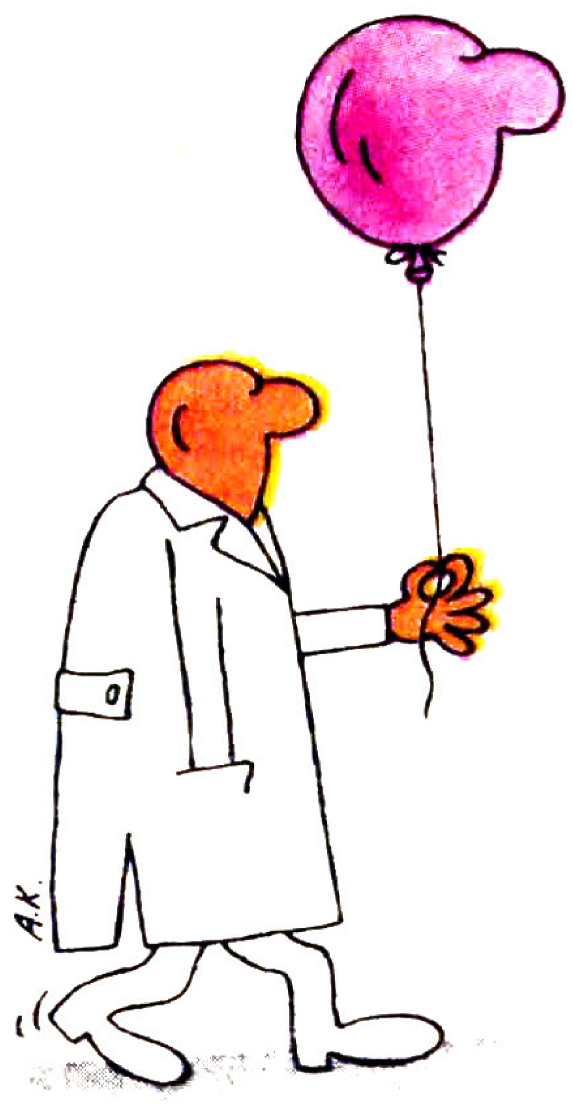

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

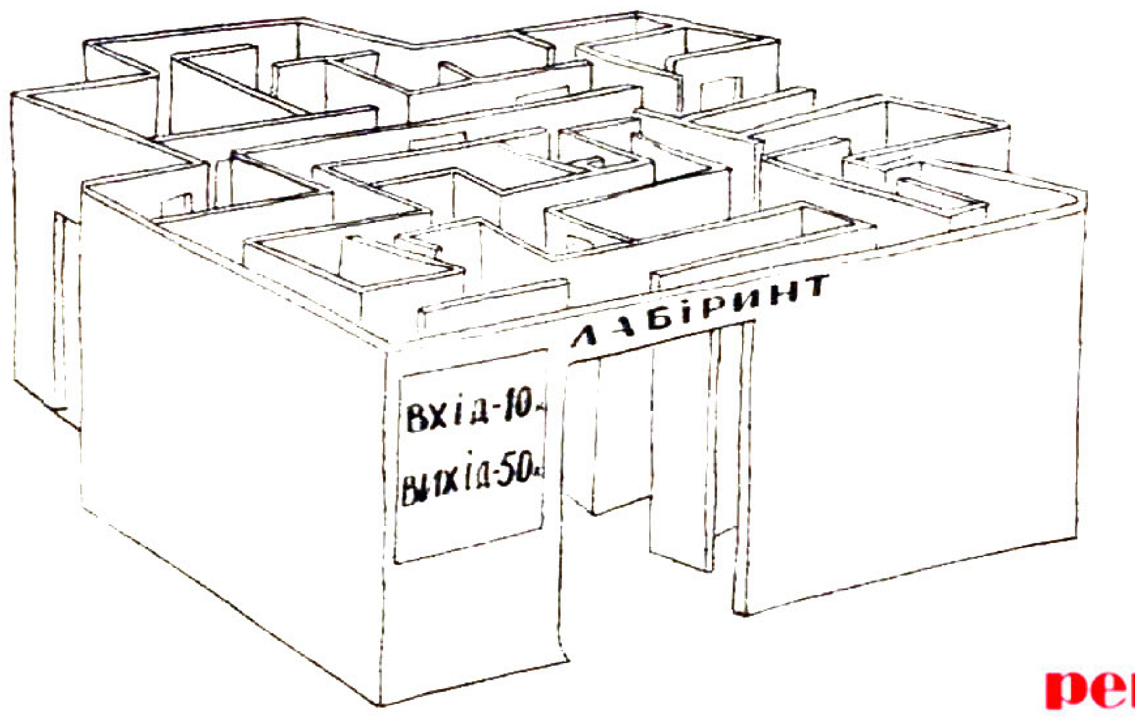

perec-ua.
perec-ua.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Хто це додумався мишоловку поставити! Як же ми тепер ріпку витягнемо!

Мал. А. ЮНА

Без слів.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора)

Журнал «Перець» № 9 (1267)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01.04.88.
Підписано до друку 15.04.88.
БФ 40903.
70×108 .. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2202000 прим. Зам. 01691.
ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

С Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції.

252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: А. Василенко, О. Коноваленко, А. Сучков, В. Копєйченко, Р. Друкман, В. Мохов

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ШИРЯЄВА